

РЕАЛЬНІСТЬ НАШИХ ПЛАНІВ-ЦЕ МИ З ВАМИ

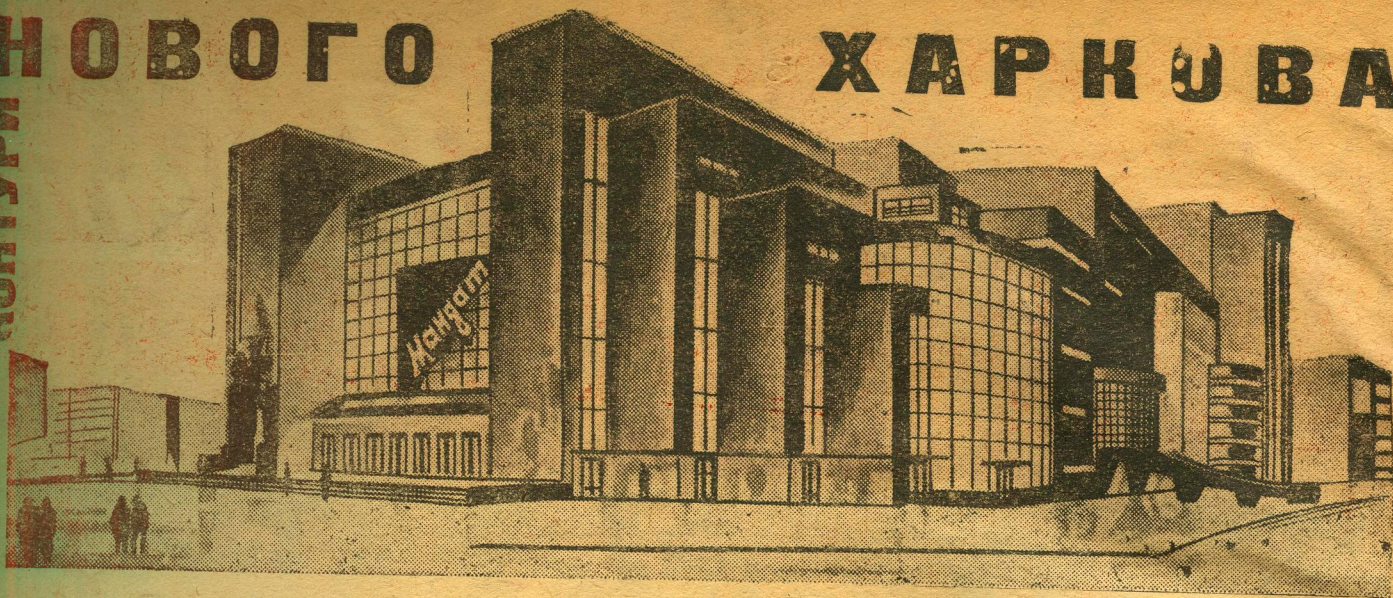
ЦЕНТРАЛЬНА НАУКОВА
БІБЛІОТЕКА

XII з'їздові КП(С)У і
XVII з'їздові ВКП(С)
Палкий більшовицький
привіт!

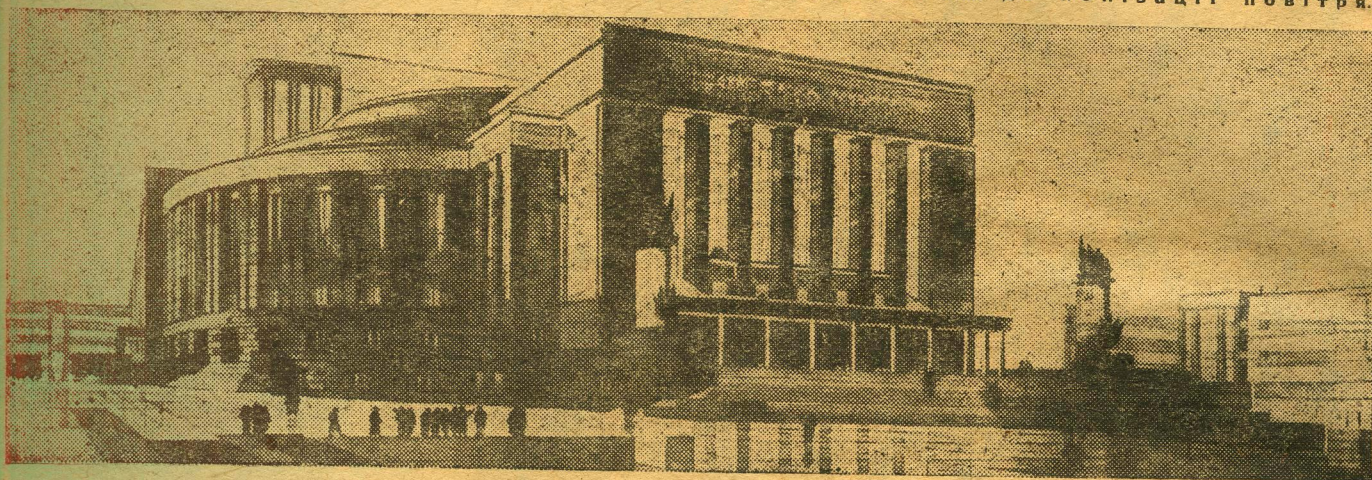
НОВОГО

ХАРКОВА

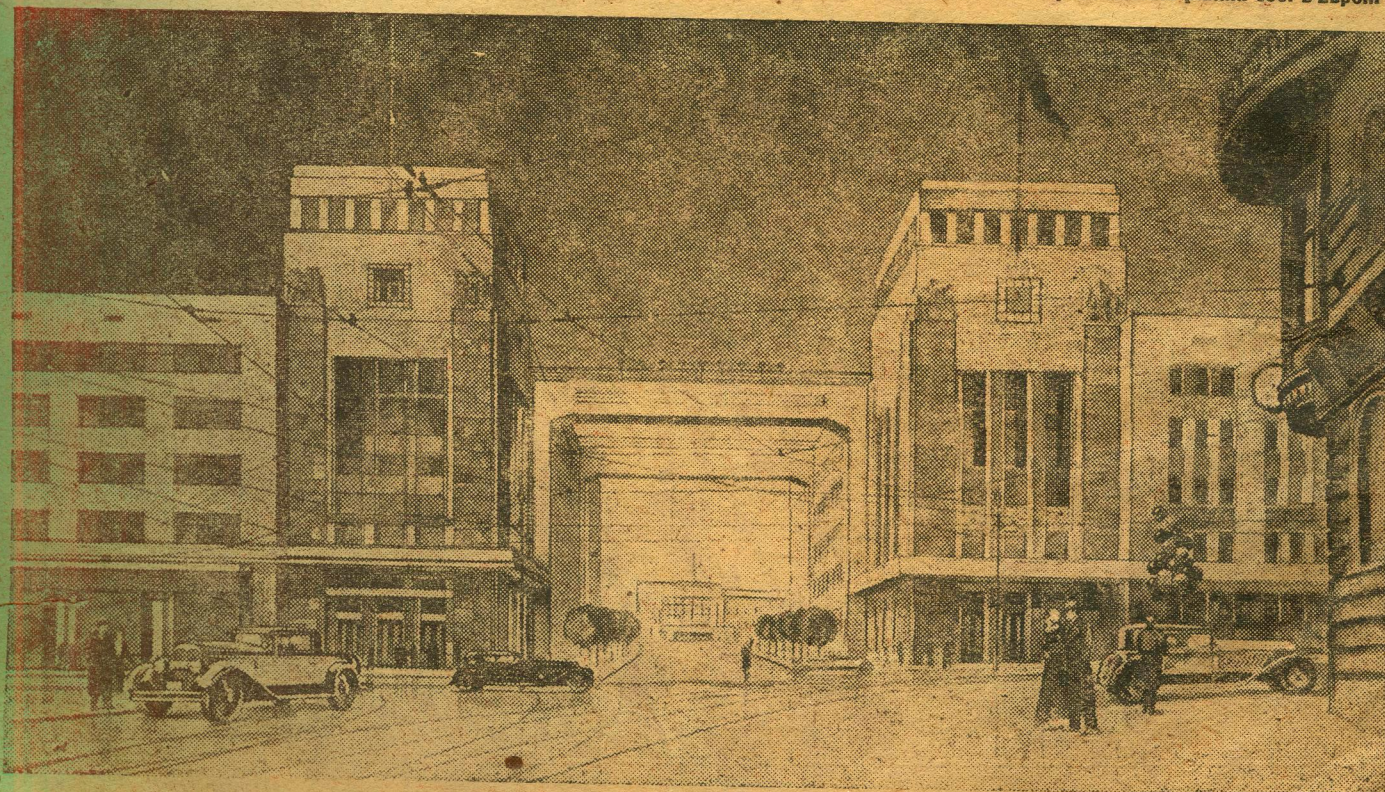
КОНТУРИ

Прекрасний театр виростає в робітничому Червоно-заводському районі Харкова. Він матиме усі удосконалення театральної техніки аж до йонізації повітря.

Величезний театр масової дії почали будувати в столиці УСРР. Цей театр буде оздоблений прекрасними скульптурами і облицьований мармуром та шліфованим гранітом. Внутрішнім своїм обладнанням театр не матиме рівних собі в Європі.

Такий остаточний вигляд матиме будинок Харківської Міськради. Як відомо, 1933 року збудовано першу частину цієї великої споруди (на малюнку праворуч). Після завершення це буде один з найцікавіших архітектурних ансамблів.

Вище прапор Леніна-Сталіна

Партія Леніна, країна Рад ідуть до XVII партійного з'їзду з високо піднесеним прапором переможного соціалістичного наступу, прапором Леніна-Сталіна. Ніколи ще не була такою міцною, єдиною, згуртованою і непохитною наша славетна більшовицька партія. Ніколи ще не була так могутня і неподоланна наша радянська держава. І ніколи ще до партійного з'їзду партія і радянська країна не приходили з такими велетенськими, вирішними перемогами на всіх фронтах соціалістичного будівництва, на всіх фронтах революційного перетворення капіталістичного суспільства на безкласове, соціалістичне.

Ми збудували протягом першої п'ятирічки фундамент соціалістичної економіки. Останній капіталістичний клас — глитаїна розгромлена. Основні маси селянства — колгоспники стали міцною підпорою радянської влади на селі. Розв'язано найскладніше і найважче завдання пролетарської революції: соціалістичне перероблення дрібного селянського господарства. СРСР перетворився наслідком першої п'ятирічки у країну великої технічно передової промисловості, одну з найбільших і розвиненіших індустриальних держав світу. Створено могутню важку індустрію, машинобудування — цю єдину і доконечну матеріальну базу соціалізму, основу реконструкції всього народного господарства й умов для прискорення розвитку легкої й харчової промисловості і сільського господарства.

Ми дійшли величезного піднесення продуктивності праці, а це, як нас учив Ленін, є найважливіше для перемоги нового суспільного ладу. Подолавши труднощі, що випливали із здійснення п'ятирічного плану, пролетаріат домігся історичного значення перемог у поліпшенні стану трудящих міст і сел. Зліквідовано безробіття. Здійснено 7-годинний робітний день. Знищені злидні й пауперизм на селі. Десятки мільйонів бідняків піднялися до рівня середняків. Здійснюючи гасло вождя і розбиваючи опір решток куркульства, тисячі і тисячі колгоспів вже перетворилися на більшовицькі, а їхні колгоспники — на заможних. Тільки від якості і кількості витраченої ними праці залежить дедалі більше підвищення матеріального і культурного рівня життя робітників і колгоспників. За роки першої п'ятирічки Радянський Союз перетворився на країну передової культури. Впевнено і радісно дивиться кожний робітник і колгоспник на своє майбутнє.

«СРСР остаточно зміцнився на соціалістичному шляху». «У підсумку п'ятирічки перед лицем сотень мільйонів трудящих цілого світу вперше в історії людства на ділі доведено можливість побудови соціалізму в одній країні» (тези на доповідь т.т. Молотова і Куйбишева до XVII партійного з'їзду).

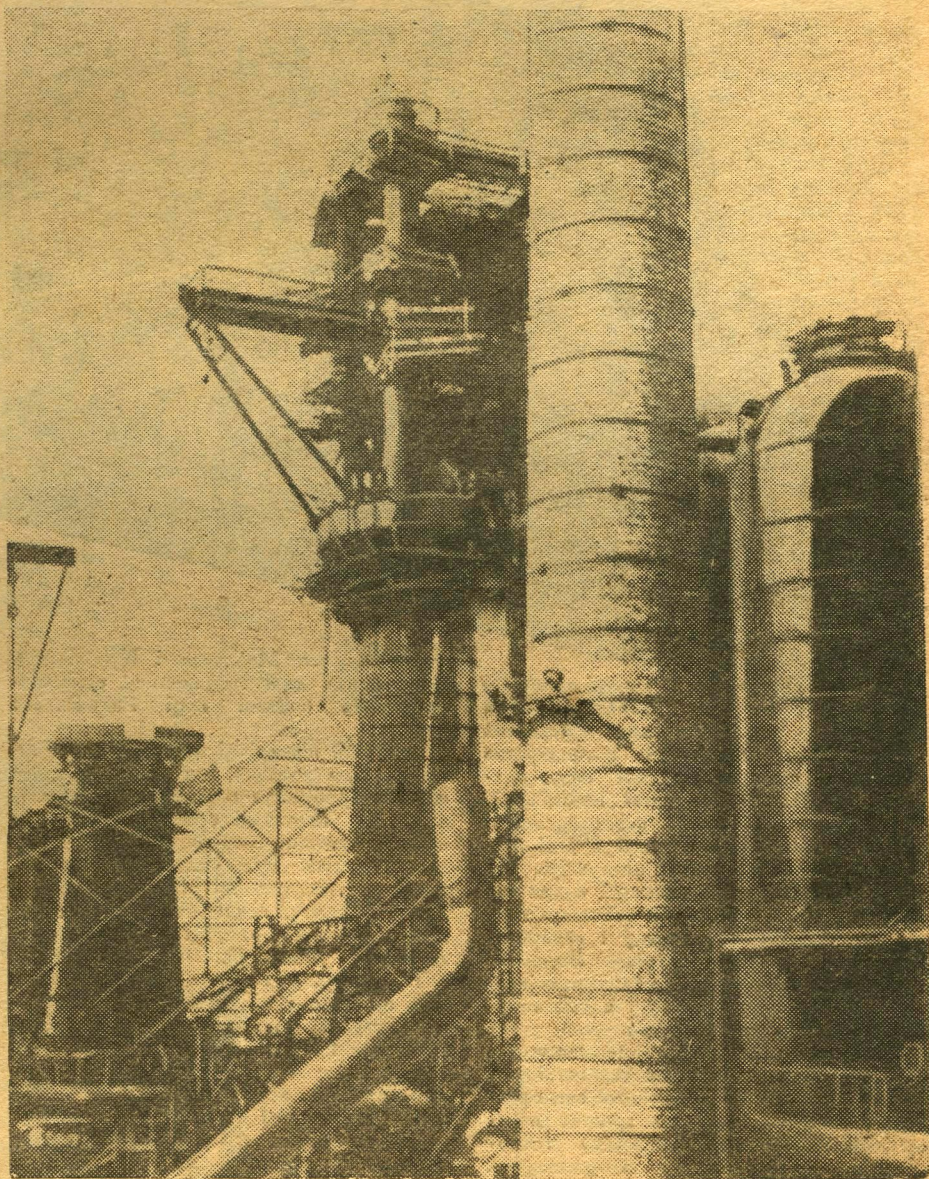
Майбутній всесоюзний з'їзд ВКП(б) має затвердити другий п'ятирічний план розвитку народного господарства СРСР (1933-37 р.р.).

Перший рік другої п'ятирічки приніс нові величезні здобутки так у галузі промисловості, як і в галузі сільського господарства. Здійснюючи гасло тов. Сталіна про освоєння нової техніки, ми 1933 року домоглися таких красномовних успіхів, як ліквідація відставання Донбасу, як виконання і перевищення виробничих програм автотракторною промисловістю та десятками найбільших підприємств інших промислових галузей. Підсумки 1933 року в галузі соціалістичного сільського господарства є блискуча перемога Центрального Комітету партії, вождя партії тов. Сталіна. Велетенські переваги колективного виробництва, підвищення продуктивності праці в колгоспах, піднесення врожайності — все це доведено і закріплено.

1933 рік показав, що ми справді маємо

мо всі підстави протягом другої п'ятирічки вивершити технічну реконструкцію цілого народного господарства. А на базі розгорненої технічної реконструкції всього народного господарства, промисловості, транспорту, сільського господарства ми переможно розв'яжемо основне політичне завдання другої п'ятирічки: «остаточну ліквідацію капіталістичних елементів і класів взагалі, цілковите знищення причин, що породжують класову різницю й експлуатацію, та подолання пережитків капіталізму в економіці і свідомості людей, перетворення всієї трудящої людності країни на свідомих й активних будівників безкласового соціалістичного суспільства». (XVII партконференція).

Тези доповіді т.т. Молотова і Куйбишева накреслюють основні лінії на-

Домна № 1 Криворіжбуду «Комсомолка» буде пущена однією з перших в другому році другої п'ятирічки

9) 68

родно-господарського будівництва другої п'ятирічки. Обсяг промислової продукції наприкінці другої п'ятирічки має піднятися до 103 мільярдів крб. проти 43 мільярдів наприкінці першої п'ятирічки, тобто збільшення у 2,4 рази (а рівняючи до передвоєнного рівня — приблизно, в 9 разів). Темпи розвитку виробництва речей широкого вжитку у другій п'ятирічці будуть більш швидкі не тільки рівняючи до першої п'ятирічки, а й рівняючи до темпів розвитку виробництва засобів виробництва у другій п'ятирічці.

Наслідком нового промислового будівництва наприкінці другої п'ятирічки 80% всієї продукції промисловості будуть давати нові підприємства, створені або реконстру-

Народний прибуток зростає воістину ніколи небаченими темпами: від 45,5 млрд. до 108 млрд. І він зростає цілком іде в розпорядження трудящих.

На основі дальшого бурхливого піднесення соціалістичної економіки, здійснюючи план другої п'ятирічки, ми підвищимо рівень споживання трудящих в $2\frac{1}{2}$ —3 рази.

Друга п'ятирічка обумовляє рішучі зрушення у розміщенні продукційних сил. На основі розвитку старих промислових центрів забезпечується інтенсивний розвиток промисловості національних республік, східних районів СРСР. Це дасть наближення промисловості до джерел сировини. В соціалістичну економіку СРСР будуть включені нові величезні природні багатства. Все це забезпечує викоринення господарської і культурної відсталості національних республік і областей.

«СРСР перетворюється в другій п'ятирічці в техніко-економічно незалежну країну і в найпередовішу в технічному відношенні державу в Європі» (тези на

Ми перемогали і перемогаємо завдяки тому, що у нас така партія була і є. Завдяки тому, що партія, керована тов. Сталіним, зуміла розтроштити контрреволюційний троцькізм і правий опортунізм. Завдяки тому, що партія знає, куди вести справу соціалістичного будівництва, вміла і вміє знаходити чіткі і вірні шляхи до здійснення накреслених величезних завдань, забезпечила перебування роботи по новому, забезпечила організаційне зміцнення органів партії та пролетарської диктатури. В боротьбі за генеральну лінію партії на два фронти — проти правого опортунізму всіх мастей — запорука перемоги другої п'ятирічки.

Здійснюючи велику програму соціалістичних робіт другої п'ятирічки, партія на своєму всесоюзному з'їзді ставить перед собою і завдання організаційного забезпечення виконання цього плану. Тези доповіді т. Кагановича накреслюють розгорнуту програму перебудови партійної і радянської роботи, партійного та радянського апарату згори донизу, відповідно до нових умов роботи, до нових обставин класової боротьби і соціалістичного наступу.

Оперативність і конкретність повсякденного господарського керування. Вищення бюрократичних перекозів в державному апараті. Зміцнення єдиначальності та особистої відповідальності за доручену справу, як основа керування; забезпечення максимальної гнучкості і чистоти в управлінні — ось що лежить в основі тез

Тисячу вісімдесят надпотужних паротягів серії ФД (Фелікс Дзержинський) повинен що року давати новий величезний Луганський паротягобудівний завод

йовані протягом двох більшовицьких п'ятирічок

Всі галузі народного господарства збудують нову енергетичну базу, стануть на шлях розгорненої механізації, найглибшого технічного переозброєння.

Першорядне місце в плані другої п'ятирічки посідають якісні показники. Успішне освоєння нової техніки і нових виробництв має виявитись у значному зростанні продуктивності праці і серйозному зменшенню собівартості. Водночас треба домогтись різкого поліпшення якості й асортименту продукції в усіх галузях народного господарства.

На шляху цілковитого вивернення колективізації і здійснення технічної реконструкції всього сільського господарства, величезною мірою зростає пересічна врожайність в сільському господарстві, продуктивність тваринництва, присутковість колгоспів.

доповідь т.т. Молотова і Куйбишева). Велетенськи далі зміцнюється економічна основа бойової моці Радянського Союзу.

У другій п'ятирічці пролетаріат СРСР ще повніше виявить, які титанічні творчі сили пробуджує соціалістична революція, які величезні є переваги соціалістичної системи господарства перед капіталістичною. Ще яскравіше побачать трудящі і пригноблені усіх країн єдиний вихід із кризи, безробіття і визиску, із капіталістичного рабства — шлях пролетарської революції.

Тов. Сталін говорив, що для того, щоб іти вперед від перемоги до перемоги «потрібна наявність партії досить згуртованої і єдиної для того, щоб скерувати зусилля всіх кращих людей робітничого класу в одну точку і досить досвідченої для того, щоб не здрейфити перед труднощами та систематично провадити в життя правильну, революційну, більшовицьку політику».

тов. Кагановича. Накреслені заходи мають остаточно ліквідувати відставання організаційно-практичної роботи від велетенських вимог теперішнього періода, періода другої п'ятирічки.

Тези на доповідь т.т. Молотова і Куйбишева закінчуються такими словами: «XVII з'їзд ВКП(б) вимагає від усіх членів партії більшовицької боротьби за перемогу другого п'ятирічного плану і закликає робітників і колгоспників згуртуватись навколо партії для виконання цього історичного завдання».

Робітничий клас і колгоспне селянство відповідають на цей заклик величезним піднесенням своєї виробничої і політичної активності, соціалістичного змагання й ударництва, ростущим стремлінням до засвоєння нової техніки, ще тіснішим єднанням навколо ленінської партії.

Робітничий клас і колгоспне селянство йдуть до XVII з'їзду партії з могутнім бойовим гаслом:

— «Хай живе партія Леніна! Хай живе великий геніальний вождь трудящих цілого світу — тов. Сталін!»

ІСТОРИЧНА ДОВІДКА

Дуже скромна виставка. Одинадцять дитив з фото і документами відбирають небагато місця в фойє будинку Червоної армії. Проте, виставка зацікавила найширші кола харківчан і приїжджих до столиці України.

Виставка—переконалива історична довідка. Обходячи щити, глядач робить захоплюючу подорож у незабутні дні героїчної боротьби робітників і селян Радянської України за радянську владу проти націоналістичної контрреволюції та інтервенції німецького імперіалізму. Ця подорож хвилює і водночас сповнює певністю. Бо, поруч екскурсії до минулого, тут на виставці є експонати, що відбивають нашу сьогодишню непереможну міць, незрівняно більшу за ті можливості, з якими робітники і селяни 15 років тому перемогли інтервентів.

Експонати виставки нагадують про наші історичні здобутки за 15 років соціалістичного будівництва, про сьогодишній стан обороноспроможності СРСР. Та ще про сьогодишній фашизм в Німеччині, про його одверті імперіалістичні зазіхання на радянську Україну. І в цьому найбільша політична заостреність і актуальність цієї виставки, що відгукується на викриття і розгром буржуазно-націоналістичних змовників, наймитів інтервентів.

Цей відгук то більше переконливий і наочний, що події сучасних і минулих днів вона ілюструє незаперечними документами і матеріалами.

...У генерал-лейтенанта німецької окупаційної армії Клаузіуса «зворушливий стиль» у звертанні «долюдності України».

— «Ми вимагаємо, щоб нас зустріли як друзів...»—говорить його наказ, датований квітнем 1918 року.

Поруч на щиті — цифри пограбованих німецьким імперіалізмом багатств, що належали трудящим України: 75

мільйонів пудів хліба, 11 мільйонів пудів худоби, 2.500 тисяч пудів цукру, 200 тисяч літрів спирту вивезли німецькі окупанти з України, щоб мати змогу продовжувати імперіалістичну війну.

Перед нами численні матеріали і фото-документи шаленого терору проти трудящих України.

А ось тодішні і теперішні друзі німецьких окупантів. На фото представники Центральної Ради підписують в Бресті угоду, за якою продали робітників і селян України кайзерівській Німеччині. Ще далі уряд куркульні і націоналі-

стичної буржуазії під охороною багнетів німецького імперіалізму повертається на Україну, звідки його так недавно вигнали українські робітники і селяни.

І незабаром «дружба» тріскає, як гнилий горіх, видаючи сморід і курево. Нові міжнародні обставини, нова хвиля повстань серед українського робітництва і селянства і... одного грубого саадатського окрику досить, щоб розігнати чедавніх «друзів» з Центральної Ради. Німецький імперіалізм для своєї грабіжницької колоніальної політики на Україні приладує нову вивіску. На ній з визерунками і забутими регаліями виведено: «гетьман всієї України».

Хто цей бравий військовий чолов'яга, який так улесливо виструнчившись, «ість очима» людину, з навіжаченими вусами, що стоїть

перед ним в позі найбільшої зневаги, свідомий своєї вищості?

Це ж він і є кумедний гетьман, коронування якого, за гострим виразом тов. Мануйльського, було свого часу найзабавнішим цирковим видовищем. Це він—на фоті—розмовляє з Вільгельмом, якщо можна назвати «розмовою» це жалюгідне плазування.

...В підпіллі, в глибині революційних робітничих мас йшло тим часом утворення партійного центру на Україні, консолідація пролетарських сил на

боротьбу з контрреволюцією і австро-німецькою окупацією. Про це розповідають документи Таганрозької партпуди, яка проголосила оформлення КП(б)У. Міцніло більшовицьке підпілля. Ось газети легальних і нелегальних періодів роботи партії: «Комуніст», що виходив в Одесі. «Донецький пролетарий», «Голос металіста», на якому глядач може бачити адресу редакції—Харків, Мурмилівський провулок, № 12.

(Закінчення на 5 стор.)

Хліба

75 млн. п.

Скоту

11000000 п.

Коней

2851

Шкіри

66

Цукру

2500000 п.

Різн. продукт.

8076

На фотах—експонати виставки. Згорі вниз: вступ німецького окупаційного війська до Харкова. Серед тих, що приймають парад, білогвардійський генерал. Нижче—текст чоботязного листа Директорії до французького командування. Ліворуч—планет, що ілюструє, скільки добра вивезло з України окупаційне військо німецьких імперіалістів.

В ствет на вашу бумагу, Директория постановила: признавая свои ошибки, просит французское командование помочь Директории в борьбе с большевиками. Директория отдает себя под покровительство Франции и просит французские власти руководить Директорией в военном, дипломатическом, финансовом, политическом, экономическом, финансовом и судебном, впредь до окончания борьбы с большевиками. Директория надеется на великодушное Францию и других держав согласия, когда по окончании войны с большевиками, возникнут вопросы о границах и нациях. Члены Директории: Петляра, Швед, Макаренко. Председатель Совета Министров Остапенко.

ІНТЕРВ'Ю З ГУСТАВОМ СІММЕТ

— Ви прийшли до мене досить радісного дня. Сьогодні мені сказали в заводському партійному комітеті: Густав Сіммет, ти ідеш з робітничою делегацією на жовтневі свята до Москви.

Виходить,—я знову побачуся з моїм другом Фріцем Геккертом. Ми будемо з ним пригадувати нашу спільну роботу в організації «Спартак» в Гайденау. Фріц Геккерт був тоді 1918 року в Саксонії добрим каменярем і ще кращим партійним товаришем і керівником, яким він залишився і дотепер. Я просто надто схвилюваний, щоб сказати про мою радість з подорожі до Москви, що небудь більше.

Тут в цеху я вже говорив товаришам по роботі, що скупа на подарунки доля німецького пролетаря чомусь вирішила подарувати мені цей рік вже другу радість. Перша,—вони це знають, була, коли я приїхав на ХЕМЗ 15 гривня. Я привіз годі з собою силу новин. І я охоче розповідав у нас на червоному кутку про останні події в Галле і про те, що я бачив, коли тікав до чехословацького кордону, залишаючи гітлерівську батьківщину.

Ще й тепер, після 7 місяців я не забув жодної подробиці з подій того часу. Проте краще за все я пам'ятаю про останній легальний номер газети нашої партійної організації в Галле «Классенкамф». Там були ілюстрації і статті до 15-тиріччя Червоної армії.

Густав Сіммет, шматок життя робітничого класу Німеччини. В його біографії і рисах злиденного буття багато характерного для великого прошарку німецького робітництва. Його шлях від соціал-демократичних ілюзій до свідомої боротьби в лавах КПН за перемогу пролетаріату привів його на сьомому десятилітті до Країни Рад. Він політемірник і активний учасник нашого будівництва, працюючи в Харкові на ХЕМЗ'і в цеху великих якорів. Про нього — нарис М. Стучевського

Нашу організацію було розгромлено. Товариші, яких не забили, були ув'язнені в концентраційні табори. Через ключий дріт, що оточував табори пропускали струм високої напруги. Я залишився лише з одним партійним товаришем і, в умовах того терору, міг лише друкувати на гектографі і поширювати наші листівки.

Пригадую день 22 березня. Почалися єврейські погроми. Я пішов поїсти дешевого супу до торгового дому Вольверта, бо на шість марок, що я їх одержував як безробітний, я не міг діставати будь чого іншого. В універмагу

фашист плюнув на їжу жінці, що стояла поруч і сказав: — «якщо ти, свиня, можеш їсти у євреїв, то тобі можна плюнути у шлунок»...

Я, обурений, збив фашиста з ніг. Тоді мені довелося тікати через чорний кід, бо до крамниці на свисток вбігло не менше як 10 штурмовиків з лопатами і озброєні. Я вже не міг лишатися вдома. Я встиг взяти свій партійний квиток, білизну, і того ж вечора поїхав поїздом до Лейпцига і далі до міста Фурт на Чехо-Словацькому кордоні. Вночі я перейшов кордон. В Чехо-Словаччії та в Польщі, що через них я пробирався до СРСР, довелося багато йти пішки—понад 600 кілометрів, бо не було грошей. Ось чому я приїхав до Харкова і потрапив до ХЕМЗ'у лише 15 травня.

Тут у нас, в цеху обмотки великих якорів, мої товариші запитують мене,—чому я, за 50 років роботи, не набув високої кваліфікації у якійсь вузькій галузі електротехніки,—чому я універсал у всій справі будівництва електромоторів?

Я кажу товаришам: —інакше ж не могло бути! Адже я пішов від Броун-Бовері слюсарем, щоб вступити до Коунца в Гамбурзі бандажником. І перше скорочення перекидало мене звідси до Ламмера у Франкфурті на Майні («Ламмер Електрицітет Гезельшафт») вже не слюсарем і не бандажником, а

Фашист плюнув на їжу жінці, що стояла поруч

Це було п'ятого березня на початку підготовки до перевиборів рейкстагу і одразу ж після того знявся шалений фашистський терор. Фашисти ходили групами у 30—40 чоловік з лопатами і револьверами. Вдень вони збирали на вулиці кошти, а увечері піячили у своїх казармах. Отже до квартир наших активістів вони приходили уночі вже озвірілі і п'яні. Тоді загинуло на очах своїх родин і дітей багато наших партійних товаришів.

Ну, а в цей час на вулицях вони розліплювали плакати про «страхіння в СРСР». Їхня газета «Шелькішер Беобахтер» писала, як тут у вас «попів варять у великому казані і цей «суп» дають їсти манахам. А як що не їсти-муть, то їх тут же на місці розстрілює ДПУ».

Ви прийшли до мене...

токарем. А хіба, працюючи у Раєрштіга на судно-будівельній корабельні, я не відкладав убік всю свою кваліфікацію набуту за 30 років і не привчався нової спеціальності. Було!

Отже я й кажу тепер:—товариші, ви тут просто погано розумієтесь на слові «безробіття».

За півстоліття я змінював неодноразово не лише хазяїв. Я намагався змінити й батьківщину. Звичайно мені від того не ставало краще. У Баумана («Машинобудівництво і литво») в Відні я теж не почував себе як вдома.

Ну, що ж казати вам про чотирьохрічну службу за підпискою в чужоземному легіоні під французькими прапорами. Це було в Індонезії. Звідтіля я повернувся до Німеччини. Це було 1894 року.

Я сказав про скупу долю німецького пролетаря. Це так, — вона скупа, але, скупуючи для нас на життєві блага, ця доля ширі збагачує пролетаріат Німеччини досвідом класової боротьби. Щодо мене особисто, я скажу так:—багато хазяїв з різними назвами їхніх фірм і різним попитом на кваліфікацію моїх рук навчили мене бачити в них одне загальне обличчя. Звичайно, це обличчя капіталу. Додаю,—великого капіталу. Бо він ставав таким на моїх очах і він зростав тоді, коли зростав мій життєвий і робочий стаж.

Я це поясню вам. Мені було 28 років, коли я працював уперше в «Ламмер-Гезельшафт». І мені довелося повернутися до цього заводу за якихось 15 років. Я не впізнав старого Ламмера. А вже його вже встиг поглинути АЕГ.—ви знаєте, звичайно, про АЕГ. І це вже було велетенське підприємство, хоча я лишався я і раніше Густавом Сімметом, що шукав роботи.

Отже ми зростали разом,—я і великий капітал моєї країни. Втім він значно мене випередив. Особливо це видно тепер, коли на чолі уряду капітал поставив Адольфа Гітлера, а для мене збудував концетраційний табір і приготував сонину.

Велика шкода! Я пізно почав розумітися на цій життєвій політичній економії. Дуже пізно,—проносивши у кишені цілих 16 років квиток партії, що її ватажки ще й досі прилюдно іменують себе соціал-демократами.

Я надто прислухався в свій час до слів Фрідріха Адлера на його публічних виступах і в особистих з ним розмовах. Я надто покладався на те, як він і решта його партійних колег тлумачили Марковські твори. Чорт забирай, я власноручно плескав цим людям на партійному з'їзді 1906 року і я вірив, що вони завадять капіталові почати війну. Вірив, доки не опинився у формі рядового 10-го артилерійського полку на італійському фронті.

За останні 15 років я де-що встиг зробити виправити шкоду, від минулих ілюзій. Те що я зробив за цей час я зробив в лавах КПП. І як що весь час я провадив роботу за завданням партії на заводах, де я працював, то 1930 року капіталістична криза, залишивши мене безробітним, дала мені нове партійне навантаження. Я став розіжжати агітатором по селах нашого району Галле-Мерзебург.

Я продовжував бути в лавах комуністичної партії Німеччини працюючи тут в цеху великих якорів. Бо наші завдання спільні. І своєю раціоналізаторською роботою тут, я розглядаю як партійне навантаження від КПП. Цей верстат що я його тепер опрацьовую, сподіваюсь, добре допоможе механізувати обивку якорних секцій і заощадить на заводі чимало ізоляційних матеріалів. Хай закидає мені наша молодь в цеху мою універсальність,—доведу, що Густав Сіммет з свого універсального п'ятидесятирічного досвіду ще чимало вишукає корисного для виробництва, що належить радянським робітникам.

До того ж ця раціоналізаторська робота корисна і мені самому. Я не згоден відставати у своїй технічній кваліфікації,—вона мені буде досить потрібна для роботи в електричній промисловості Радянської Німеччини. А вже мені лише 64 роки!

М. Стучевський.

З матеріалів і фото-документів дивляться люди і події героїчного підпілля. Дивляться жертви окупантів і контррозвідок гетьманської «держави».

Перші спроби повстання проти окупації. Швидке наростання гострого незадоволення серед мас трудящого селянства. Розгул карних загонів, кривава помста поміщиків і капіталістів. Революційна хвиля підноситься дедалі вище. На чолі її—комуністи-більшовики. Зливаються і міцніє КП(б)У. За безпосередньою допомогою і проводом т. Леніна і т. Сталіна вона виправляє свої помилки і хиби. І коли революція в Німеччині остаточно дезорганізувала розхитану більшовицькою пропагандою окупаційну армію, в промислових центрах України вже нагромадилися достатні пролетарсько-революційні сили, щоб за допомогою революційних робітників радянської Росії вигнати геть і розгромити разом з інтервентами українську буржуазно-куркульську контрреволюцію.

Проте Петлюрі, Шевцю і решті буржуазних водіїв з Директорії до смерті не хочеться залишати не зовсім ще дограбовану ними Україну. І вони чіпляються за найменшу змогу зберегти криваву контрреволюційну диктатуру буржуазії під прапором «незалежної України».

Так виник цей документ, що його демонстровано тепер на виставці. Документ підлості і зрадництва, яким нема прикладу. Ось уривки з нього: «...Директорія сподівається на великодушність Франції... Директорія віддає себе під підданство Франції і просить Францію керувати Директорією у галузях: дипломатичній, військовій, політичній, економічній, фінансовій і судовій...».

Історія, збережена в незаперечних матеріалах і документах, підводить підсумки подіям що відбувалися 15 років тому: перша спроба інтервенції німецького імперіалізму на Україні закінчилася революцією в Німеччині. Ця революція була зраджена соціал-фашистами і потоплена в крові пролетаріату соціал-капатами Носке і К°. Та нема сумніву, що революції, котра виникла в Німеччині в наслідок другої спроби фашистської інтервенції на радянській Україні, вже ніщо не завадить дійти свого переможного розвитку.

Документи, висвітлені на цій виставці залишають українську буржуазно-націоналістичну контрреволюцію голою перед лицем неаблагатення історичних фактів; вони скидають геть блазнене збрання «захисників і борців за незалежну Україну». Вони показують їх всім трудящим в огидній толізні їхнього капіталістичного, поміщицького і куркульського ества. Показує готовими продавати Україну робітників і селян кожному, хто заплатить дорожче.

М. Павлов.

На обкладинці

плакат

роботи

худ. А. Страхова

Друзі мої, друзі.

Друзі мої, друзі,
комсомольці друзі,
не шуміти з вами
в лісовій окрузі,
не цукать піснями
буйною весною
по іустих левадах
їей там над Десною.
Не блукати в пушах
дальнього району,
де громили банду
ми заюном ЧОН'у...
З лухої ячейки
по всьому Союзі
рознесло життя нас
друзі мої, друзі!

Стоїте усі ви
ось перед очима,
хоч багато весен
маєм за плечима.
Стоїте усі ви
молоді, безвусі,—
скоро ж мудрість сиву
зустрічати мусить.
То й журба голубить
і не можу спати—
їей, кому не люба
молодість крилата?..
Ви пробачте згадку
у ліричній тузі,
друзі мої, друзі,
комсомольці друзі.

Де то знов зустріну,
любі друзі, вас я?—
Льоня на Уралі,
Сеня на Донбасі,
кучерявий Гриша
із армії пише,
а Степан тепера
став за інженера.
Маю в Дніпробуду
лист від нього й фото:
сам такий поважний

і жона у ботах,
а колись висвистував
пастушком у лузі...
Ах ви, мої друзі,
комсомольці друзі.

Молодість зелена,
березневі квіти.
Докотилась молодість
наша до зеніту.
А яка ж наснага!
А яка пора!
Мало нам помірятись
з силою Дніпра.
Молодість достигла
для борні й труда ми,
щоб цвіла Республіка
майськими садами.
Так то, любий Федю,
з орденом на блузі,
хай про тебе слава
по всьому Союзі.

Нам висока доля,
хлопці-соколята.
Чи могла затримати
нас убога хата?
Ні убога хата,
ні сльозлива мати,
ні пора співоча,
ні коса дівоча.
Прокотилась молодість
селами, містами
їей від Перекопу
аж до Дніпрельстану!
З лухої ячейки,
в буйних літ напрузі
по плече епосі
виросла ми, друзі!

МАЛЮНОК
ХУДОЖНИКА
М. КОРНЕВА

ДВАДЦЯТИП'ЯТИТИСЯЧНИК

У політвідділі Миргородської МТС нам сказали:

— До речі, ми вам радимо обов'язково познайомитись з головою колгоспу «Комінтерн». Він вам багато чого цікавого може розказати!..

І от ми сидимо у правлінні й розмовляємо з тов. Ейдельманом. Він оповідає просто, невимушено.

— На село мене виділив завод «Центропосад» у Харкові,—починає своє оповідання тов. Ейдельман.—Я це прийняв як велику довіру до мене партії і як більшовик, постановив це довір'я виправдати. Комісія направила мене у نیروвицький район, а звідти мене призначили на голову колгоспу у селі Полів'яному.

Тов. Ейдельман одразу ж потрапив в самий вир класової боротьби. Куркульня вела шалену запальну агітацію проти колгоспу, розпускаючи різні плітки та провокації серед нестійких елементів.

Сільського господарства тов. Ейдельман не знав і вперше був на селі. Він не міг відрізнити жита від пшениці і плуга від сіялки. Тому то від нього вимагалася особливої тактичності, особливої умілості, як у підході до людей, так і до речей, щоб не дати себе спровокувати.

Справжнього колгоспного активу в колгоспі не було. Куркулі почували себе у цьому селі досить певно, тим більше що їхні агенти сиділи в самому правлінні, як от секретар, один член управи і золювод.

На перших порах роботи Ейдельманові допомагали—голова сільради Радченко, Грицько Павлушенко і біднячка Антонина Афанасенко. Вони його вводять в курс справ, знайомлять з селом та з колгоспниками.

Куркулі поки що не зважаються атакувати Ейдельмана, а він тим часом го-

тується до нищівного удару по них.

— Спокій і витримка!—каже сам до себе Ейдельман.—Більшовикові не слід гарячитись!..

Не витримали куркулі. На п'ятий день по приїзді Ейдельмана до Полів'яного виникає куркульська провокація. Цього дня Ейдельман пішов на кооперативні збори в один із хуторів. Але йому там не сиділося і він поспішив назад. Куркулі ж гадали, що він пробуде на хуторі допізна і вирішили з цього скористатися.

Коли Ейдельман переходив поле, то його перепинила одна куркулька, кинулась до нього й закричала:

— Віддай мені коня!..

Ейдельман спокійно відповів:

— Не віддам, бо ваш кінь належить тепер колгоспові.

— Так не віддаси?

— Не віддам.

— Тоді сама візьму!—і побігла.

По її знахабнілому обличчю, по особливому голосові,—перед цим куркулі говорили тихо, а часто й солоденько,—Ейдельман зрозумів, що справа набирає серйозного характеру й поспішив і собі до села.

З тривогою на серці Ейдельман прийшов до сільради. Не то що він боявся. Але він розумів свою велику відповідальність, як комуніста, і що один неправильний крок з його боку може набрати багато лиха.

У сільраді він застав голову сільради Радченка, поділившись з ним своєю підозрою і запропонував:

— Давай вийдемо, Петре Івановичу, до церкви, щоб нас люди бачили.

Не встигли вони вийти, як до них підбігла куркулиха, жінка Прокопа Полів'яного. Узявшись в боки перед ними, вона й почала репетувати та лаятись:

— Ви на нас ярмо хочете надіти!.. Не

Голова колгоспу «Комінтерн» двадцятип'ятитисячник тов. Ейдельман

буде цього!.. Не хочемо вашого колгоспу!..

Це правило за сигналом, бо зараз же з-за тинів посипались ще жінки і скоро їхній густий натовп обліпив Радченка й Ейдельмана. Жінки галасували, кричали, лаялися. Крізь лемент було чути:

— Не хочемо!.. Не треба нам колгоспів!.. Давайтесь назад коні!

Ейдельман не розгубився. Він тільки трохи підвищеним голосом сказав до жінок:

— Колгосп—справа добробільна. Ніхто вас силою до нього не тягне. Хто хоче виписатись, ідіть до сільради, там вас запише голова сільради!..

Радченко зрозумів, в чому річ, і тому, виходячи з натовпу, сказав:

— Ну, хто не хоче бути в колгоспі, гайда за мною!

Але за Радченком пішла тільки невелика частинка, більшість лишилася коло Ейдельмана й продовжувала репетувати.

— Не треба нам колгоспу!..

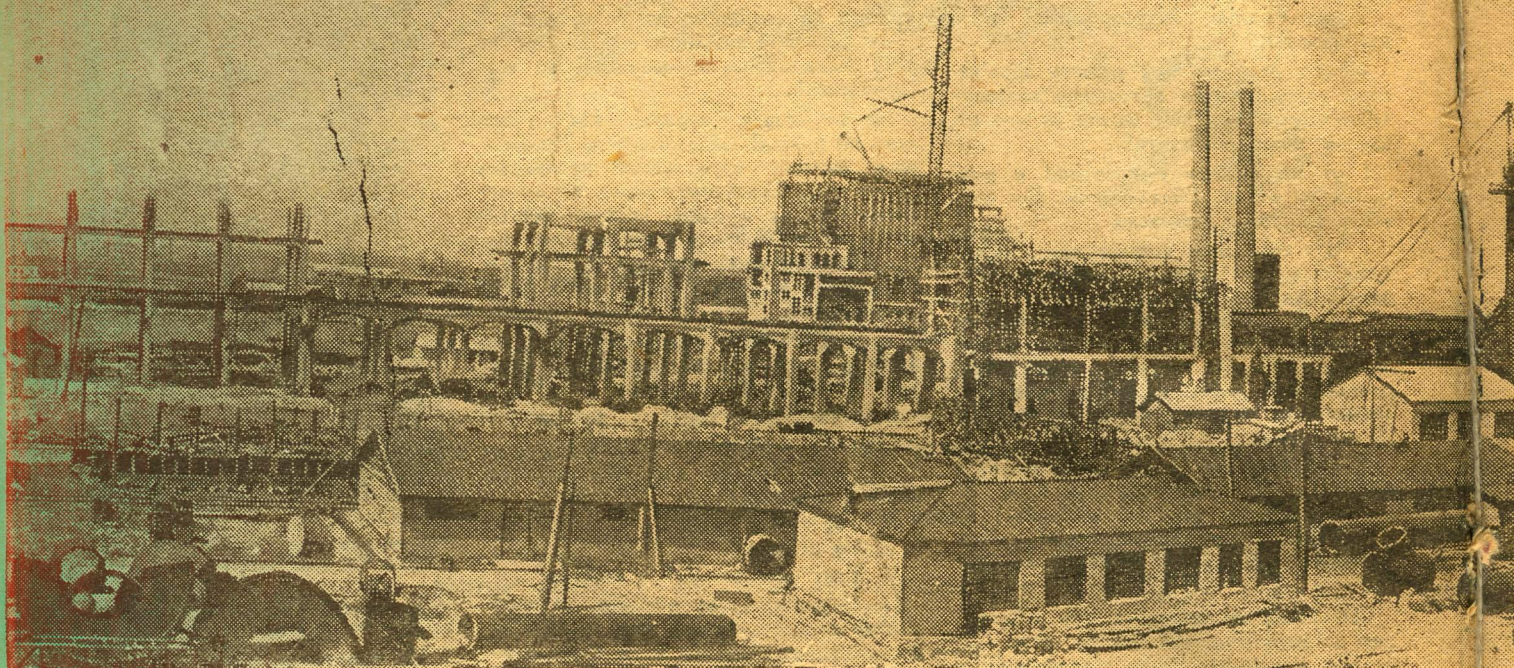
— Віддай нам назад коні!..

Ейдельман вилазить на гарбу і починає промову. Він говорить годину, говорить другу, говорить третю... Спершу його перебивали лайкою на кожному слові, потім вигук стали рідшими, а далі деякі почали й уважно слухати. Він ж розповідав їм про політику партії на селі, про те, що таке колгосп, він переконував присутніх жінок, що їх піддауряли куркулі, бо саме куркулям

(Продовження на стор. 10)

Молоді ударниці колгоспу «Комінтерн» товаришки: Катерина Гавриш, Саня Кислицька і Химочка Дуна

У ДАЛЬШИЙ БІЛЬШ

Років першої п'ятирічки гуртова продукція української промисловості зросла в 2,5 рази.

Потужність електростанцій в 3 рази.

Майже на 75 % обновлено технічно-виробниче устаткування наших фабрик, заводів та інших підприємств.

5,3 мільярдів карбованців вкладено протягом першої п'ятирічки в промисловість України. З них понад 4 мільярди в важку промисловість.

386 нових підприємств, нерахуючи шахт, збудовано за роки першої п'ятирічки в різних областях України.

Радянська Україна — країна вугілля і металу, руди і коксу, важкого і с. г. машинобудування збагатилася новими вершинами соціалістичної індустрії. Наші гордість Дніпровська державна електростанція ім. Леніна, ХТЗ, Крамашбуд, Луганський паровозобудівельний завод, Харківський турбінний.

Ми успішно провадимо будівництво величезного Дніпровського премієлового комбінату, чотирьох металургійних велетнів, — Озівсталі, Запоріжсталі, Криворізького та Нікопольського заводів.

Таких швидких темпів, такого велетенського розмаху промислового будівництва не знає історія жодної з капіталістичних країн в світі, навіть краях часів їхнього розвитку.

Цих успіхів робітничий клас, колгоспне селянство і усі трудящі України домоглися на основі неухильного здійснення генеральної лінії комуністичної партії, на основі тісного братерського союзу з російським пролетаріатом, з трудящими всього радянського Союзу.

Україна — невід'ємна складова частина СРСР, вступає в другий рік другої п'ятирічки політично і господарчо міцніша, ніж будь коли.

Минулий 1933 рік був для нас роком гігантських масштабів нового будівництва, успішної реалізації, висунутого т. Сталіним основного гасла другої п'ятирічки — освоєння новозбудованих і реконструйованих підприємств, опанування нової техніки в усіх галузях соціалістичного будівництва.

Ми рішуче підняли металургію, яка не тільки виконує свої виробничі завдання, але в окремі дні навіть їх перевищує. У виробництві чавуну Україна вже залишила позаду Англію і майже зрівнялася з Німеччиною.

Вугільний Донбас успішно подолав одставання, зокрема так звані „сезонні“ коливання у видобутку, і перевищує свою виробничу програму.

Ми домоглися великих успіхів також в сільсько-промисловості. Блискуче освоїв свою виробничу програму сільсько-промисловість.

Поруч кількісних досягнень поліпшуються і якість продукції, зростає продуктивність праці.

Особливо великих успіхів ми досягли в сільсько-промисловості за широкої матеріально-технічної допомоги, яку надає Радянський Союз в галузі сільського господарства.

„Україна вийшла з прориву 1931-32 року. Господарство і утворила міцний фундамент для подальшого розвитку. Усіх колгоспників на заможних“ (згідно з ЦКК КП(б) У).

Уперше Україна дотримувалася до Жовтня виконала на 15 день раніше, ніж планувалося, утворення насінних фондів до весняної сівби 1934 року.

На основі соціалістичної індустріалізації і партія і робітничий клас України домоглися нових успіхів в культурному будівництві.

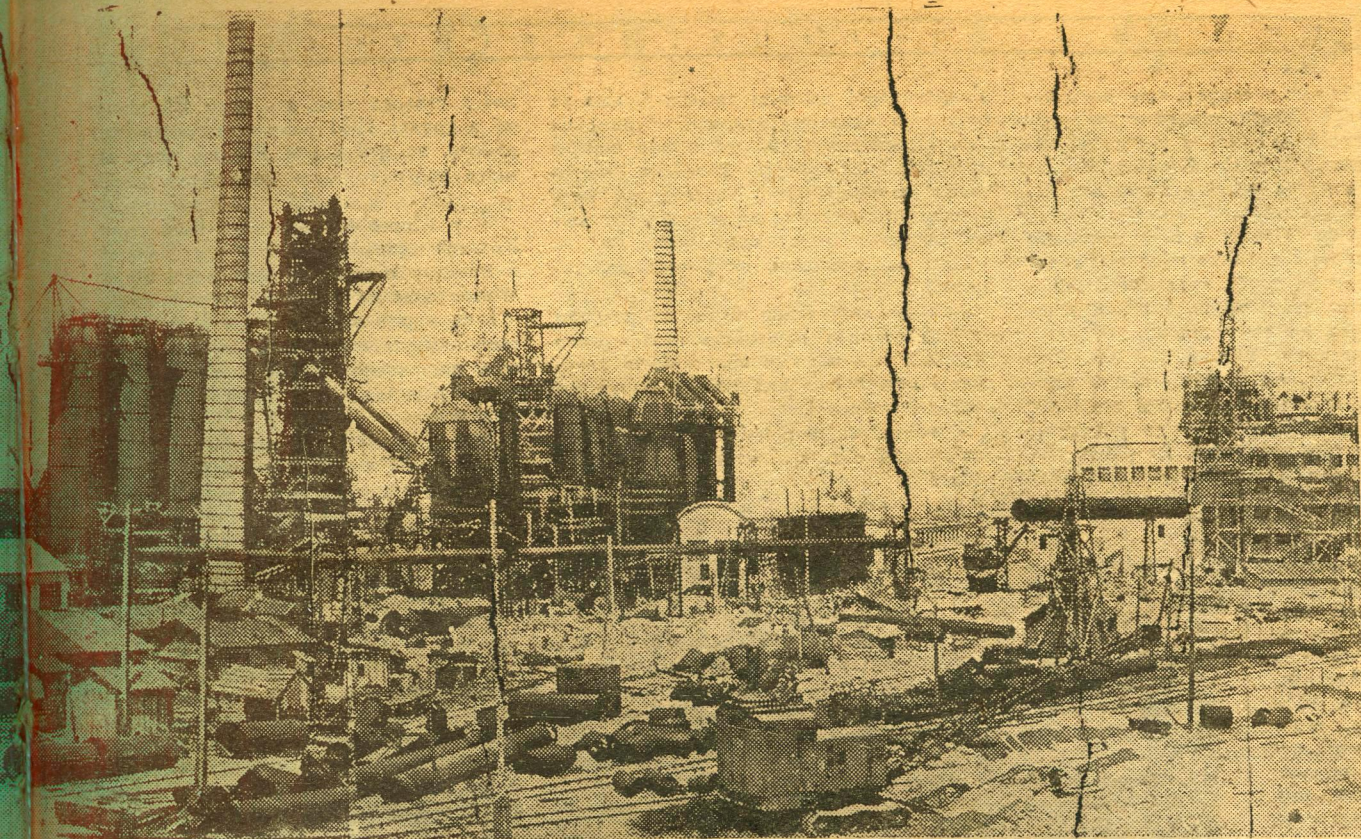
Другий рік другої п'ятирічки буде роком нових досягнень в усіх ділянках соціалістичного будівництва.

VI-а Сесія ВУЦВК-у, що відбулася на початку року, затвердила план першого року другої п'ятирічки і розподілила робіт на Україні.

Завдання поставлено ще складніше, ніж в першому році. По всій державній промисловості України планувалося збільшити чавуну на 33%, сталі на 39,6%, виробити ще, ніж торік, виробити різних машин на 1,5 рази, будівництво речей широкого вжитку на 32,9%. М'ясо, молоко та харчової промисловості.

1934 р. буде знову роком широкої роботи. Ми знов вкладемо в нове будівництво 2,2 мільярда карбованців, збудуємо ряд нових фабрик і заводів і закінчуємо будівництво інших.

Виятково відповідальні завдання накреслює сільським господарством. Головний упор робиться на зростання врожайності та поліпшення якості продукції (з постанови січневих об'єднаних пленумів ЦКК КП(б) У).

Панорама будівництва домен Запоріжсталі — Дніпрокомбінату.

ОВИЦЬКИЙ НАСТУП

ж в галузі хімічної і особливо машинобудів-
виробничу потужність Харківський трактор-
отся також якісні показники, здешевлюється
висті праці.

и в проводом зміцненого керівництва КП(б)У,
и, яку надали Україні ЦК ВКП (б) і уряд

року, пододала відставання свого сільського
нт для перетворення всіх колгоспів на біль-
з постанови листопадового пленуму ЦК і

втенних роковин вивершила річний план хлі-
ш, ніж торік, план осінньої сівби, закінчила
івби 1934 р.

звці і реконструкції сільського господарства
ися нових величезних досягнень в національно-

рском дальшого більшовицького наступу на
а.

нажкінці грудня підвела підсумки виконан-
розгорнула нову програму великих соціа-

ніж торік. Ми маємо дати приріст продукції
и на 28,4% проти 1933 р., збільшити ви-
вдобути кам'яного вугілля на 20% біль-
на 1,5 мільярди карб. більше, збільшити ви-
2,9%. Ми набагато збільшуємо продукцію лег-

о розгорнутого капітального будівництва,
2 мільярди карбованців, починаємо будувати
будівництво уже початих велетнів.

накеслено на 1934 р. перед соціалістичним
р римо, «в на поширення засівних площ,
ня якості роботи в сільському господарстві», —
уму ЦК і ЦК ВКП (б).

У колгоспників, говорив т. Сталін, на розмові з делегацією колгоспників Дніпро-
петровської області, — є все для того, щоб жити вільно. Потрібно їм ще тільки
одно: працювати чесно в колгоспі і берегти колгоспне добро. І коли всі колгоспники,
всі, а не тільки більшість, будуть працювати чесно, колгоспи заваяться продуктами,
вони заваяться всяким добром, і наша країна стане найбагатшою країною
в світі.

Ці слова любимого вождя повинні стати гаслом боротьби усіх колгоспників за ви-
сокий врожай, за розвиток скотарства, боротьби за політичне і виробниче зміцнення
колгоспів проти недобитків глитаїні.

Дуже важливе місце в народногосподарському плані 1934 р. має комунальне
господарство, що одержить 232 мільйони. крб. проти 115 мільйонів к. б. попереднього
року. Значно поширюється житлове будівництво, збільшується увага до упорядкуван-
ня міст.

План культурного будівництва передбачає дальше піднесення всієї роботи на
вищий щабель, поліпшення якості роботи на всіх ділянках культурного будівництва.

Будуються нові театри, школи, клуби інститути. Витрати на освіту становитимуть
763 мільйони крб.

Ще більше, ніж торік, приділено уваги транспортові, народному зв'язку, охороні
здоров'я трудящих.

Народногосподарський план 1934 року знаменує дальше величезне зростання
сил соціалістичної України, новий вселенський крок у господарському і національно-
культурному будівництві.

В той час, коли в капіталістичних країнах Європи і Америки дедалі лю-
тіше бушує економічна криза, коли без краю зростає безробіття і зубожіння ро-
бітників та трудящого селянства, у нас в СРСР швидкими темпами на основі розгортан-
ня будівництва соціалізму, поліпшується добробут робітників, колгоспників, всіх тру-
дящих.

Оснозна передумова виконання плану другого року другої п'ятирічки—це дальша
нещадна боротьба за генеральну лінію партії, за левінську національну політику,
боротьба на два фронти—проти місцевого українського націоналізму, головної в даний
момент небезпеки на Україні і проти великодержавного російського шовінізму, який
залишається головною небезпекою в масштабі цілого СРСР.

Цей великий план дальшої соціалістичної роботи робітників і колгоспників України
здійснять під проводом комуністичної партії на чолі з т. Сталіним, в тісному братер-
ському єднанні з пролетаріатом РСФРР і всього Радянського Союзу.

В. Василенко

колгосп ніби ніж у серце і саме вони намагаються розвалити колгосп за всяку ціну. Поки він це говорив у натовпі почався розкол. Частина біднячок почала йти геть, а друга частина зчепилась лаятися з куркульками.

Почало вже сутеніти, а Ейдельман все стояв на гарбі і вмовляв жінок. Аж тут заревіла худоба, треба було йти її порати, напувати, доїти корів. І жінки кожна поспішала до себе додому.

Так Ейдельман виграв цей бій. Але зате він позбавився голосу і кілька днів після того говорив захриплим шепотом.

Тієї ж ночі він з'їздив до району і, одержавши там директиви, на ранок повернувся назад. Скликали загальні збори колгоспу. Прочитали статтю товариша Сталіна про „Запаморочення від успіхів“. Добре поспережались. Пішли заяви про вихід з колгоспу. Лишилося тільки 45% господарств. Але це були такі, що вже твердо вирішили, що для них єдиний правильний шлях — це шлях колгоспний.

Ейдельман розумів, що без міцного колгоспного активу працювати не можна і тому за організації такого активу він в першу чергу, й береться. Він оточує себе кращими бідняками-колгоспниками, що активно боролися під час колективізації. П'ять з них подають заяви про вступ до партії і з них Ейдеман організовує кандидатську партійну групу. Так само він скоро організовує і комсомольський осередок з 12 чоловіка.

Маючи тепер такий актив, таку опору, Ейдельман успішно проводить у своєму колгоспі першу більшовицьку весну. Колгоспники, засіявши останній гектар, пишуть до робітників фабрики взуття ім. Кагановича такого листа:

До робітників фабрики взуття ім. тов. Кагановича.

м. Харків.

Шановні товариші!

Соціалістична перебудова нашого життя поставила перед працюючими масами вимогу активної участі в цьому будівництві вас, робітників, на фронті промисловості, а нас, селян, на фронті сільського господарства. В даний момент ваша 25-тисячна армія робітників, розпорозившись по всіх закутках країни, вкупі з нами бере участь і в перебудові сільського господарства на засадах колективізації. Із 25-тисячників працює і в нас головою с.-г. артілі виділений вами т. Ейдельман. З поставленим завданням весняної посівної кампанії наша артіль справилася цілком, а саме: засів проведений з перебільшенням на 7%.

з'окрема ярої пшениці засіяно більше на 8%, а техкультур (цукровий буряк) на 5%. Переводиться налагодження внутрі-організаційних форм колгоспа, підготовка до будівництва колективних приміщень та готування до жнив. Стан хлібів на наших ланах задовільний.

Пишіть, товариші, як у вас переводиться праця.

Хай це листування буде зміцненням єдності селян і робітників і запорукою перемоги над нашими ворогами та запорукою наших спільних успіхів на господарському фронті.

З товариським привітом, члени Полів'янської с.-г. артілі «Надія Хлібороба».

Підписи.

Кращі ударники „Комінтерну“ діди-носарі: Андріян Івано—65 років; Микита Волощенко—70 років; Гаврило Рогочий—70 років

Справді, перемога Ейдельмана й цілого колгоспу була велика. Але куркулі продовжували підкопуватися під артіль. Чого тільки вони не робили, щоб розвалити її, яких тільки пліток, брехень та провокацій вони не пускали.

Наприклад, почала артіль будувати велику стайню. Куркулі зараз же пускають серед колгоспників чутку:

— Будуйте!.. Ну-ну, будуйте, будуйте... Це для вас допр буде!..

Інші куркулі біли в другий бік. Вони казали:

— Хороша будівля. Це сюди ввесь ваш хліб складуть, а вам не дадуть нічого!

Ейдельман добре розумів, що дрібно-власницька душа селянина хитає ним, кидає ним сюди й туди, що старе, всотане роками, віками, не легко вивітрюється. Свідомий будівник колгоспного ладу народжується не тільки в боях з класовим ворогом, в колективній праці, а і в боях з самим собою, з тим старим, що в ньому ще глибоко сидить. Ейдельман використовує кожну вільну хвилину, щоб поговорити з колгоспниками, роз'яснити їм політику партії. Він зміцнює актив, перевищує колгоспників. Яскравим прикладом такого перевищення є Рудчий Дмитро.

Це був бідняк, але він яро виступав проти колективізації. Ейдельман спеціально ним знявся, втяг до колгоспу, а

потім сталося таке, що коли Ейдельман в грудні 1931 року забрали на іншу роботу, то цей самий Рудчий став замість нього головою колгоспу.

Є у Миргороді колгосп «Комінтерн». Колгосп великий, землі у нього багаті а порядку ніякого. Кілька років підра, «Комінтерн» не вилазить з прориву.

І от перед політвідділом повстає питання зміцнити керівництво цим колгоспом, поставити на чолі його випробуваного більшовика. Вибір падає на Ейдельмана.

Ейдельманові розпочинати роботу в «Комінтерні» було важкувато, але тут його вже підпирав політвідділ. І як три роки тому у Полів'яному, так і тепер Ейдельман почав свою роботу з організації міцного колгоспного активу. Слідуючим етапом була організація комсомольського осередку.

Укріпивши новими керівниками бригади, Ейдельман береться за встановлення суворої дисципліни. За старого правління яка була практика? Правління рідко бували в полі, в бригадах, приїздили туди пізно, їхали назад рано. За ними тяглися бригадирі, а за бригадирями тех са-а

робили й колгоспники.

Ейдельман з'являється на поле раніше всіх. Цей особистий приклад одразу ж підтяг бригадирів, почали тепер підтягати й колгоспників.

Одно слово, життя цього року в «Комінтерні», може, вперше за все його існування були проведені добре. Хлібоздачу державі колгосп закінчив до 1 жовтня, осінню посівку до 5 жовтня. Кожен колгоспник одержав на трудодень по 3,2 кілограми хліба замість 1,2 торік. Крім того колгоспники одержують чимало городини та грошей за цукрові буряки.

Так за короткий час головування Ейдельмана, за повсякденної підтримки від політвідділу, колгосп «Комінтерн» із найвідсталіших у Миргородській МТС став передовим.

...Широкий майдан заповнений колгоспниками у святковій одязі. Чути сміх. Грає духовий оркестр.

Це колгосп «Комінтерн» святкує закінчення польових робіт і розподіляє наслідки господарювання.

Грає музика... Заводить танки молодь.

Мимо проходить тов. Ейдельман. Очі йому світаються усміхом, адже і його, праця, праця більшовика двадцятип'яти-тисячника є в усьому цьому.

Ейдельман посміхається сам собі. Бо спереду стелеться ясна путь радісної життя.

Відбувалася перша робітничо-колгоспна конференція Харківського заводу «Серп та Молот», разом з підшефним Петровським та Лозівським районами.

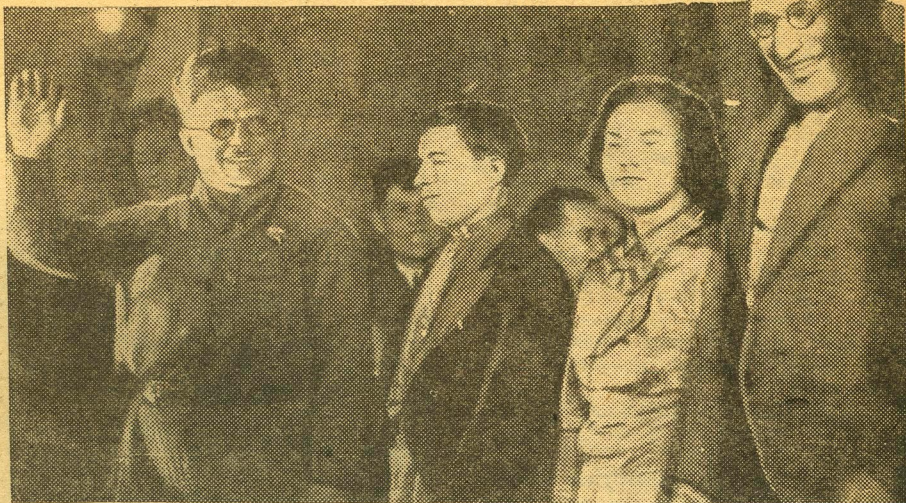
Шефи зустрілися на конференції з своїми підшефними як старі знайомі. Перша зустріч відбулася навесні неопосередне в колгоспах, на ланах, коли робітники «Серпа й Молота» приїхали виглядати Петрівський район з прориву. І ось результати—торік колгоспники артілі ім. Сталіна одержали на трудодень по одному клг. 200 гр. хліба й по 65 коп. грішми. Цього року—по шість з половиною клг. хліба та по 1 крб. 25 коп. грішми. І так загалом по району.

Боротьба за перетворення підшефних заводу районів на зразково-показові, завдання зимової роботи на селі, підготовка до весняної сівби 1934 року—такий порядок денний конференції.

Почин робітників харківського заводу «Серп і Молот»—яскравий наочний доказ того, що «робота на селі стала органічною частиною роботи заводських організацій». (П. П. Постишев).

Освітлений маленькими ліхтарями на стовпчикках-макет комуні ім. 23 дивізії в Лозівському районі, що її електрофіковано силами шефів. Для багатьох ще підшефних колгоспів розроблено плани електрофікації. Робітники «Серп і Молот» обіцяють ці плани реалізувати наступного року. Далі—куток з експонатами, що ілюструють найдоцільніші засоби польоводства. Куток, що наочно розповідає про найкращі засоби збереження коня.

Тихо. На трибуні секретар ЦК КП(б)У тов. Любченко. Передаючи конференції вітання від ЦК КП(б)У тов. Любченко у своїй промові відзначає величезне значення цього нового досвіду масового притягнення робітників до бо-

Молоді з «посаженим батьком» наркомом освіти тов. Затонським і наркомом охорони здоров'я тов. М. Канторовичем

ротьби за більшовицькі колгоспи і за можливе життя колгоспників.

Остання фраза промови тане у зливі аплодисментів. Мружачи очі під блиском юпітерів, один по одному виходять до столу президії колгоспники підшефних районів. Виходять з маслом, медом, несуть паросят, гусей, курей—подарунок шефам. Та робітники теж підготувалися. Зустрічним потоком ідуть подарунки робітників—цеберки, дійниці, умивальники...

Туш. Знову аплодисменти. Перед столом президії, взявшись за руки,—молодий і молода. На порядку денному—заключний акорд—колгоспне весілля. Іван Позняков і Тоня Чухнова колгоспники, кращі ударники артілі «Підлужжя», села Червона Балка, Петрівського району. Сьогодні їхньою радістю радіють, їхнім щастям щасливі усі при-

сутні тут—і робітники і колгоспники. Свято особисте стало святом колективним.

Стоять молоді, квітнуть. А на столі подарунків, подарунків. Патефон, ковдри, самовар, умивальник, посуд, книги, мило, безліч всіляких господарських дрібниць. І крім того—гарнітур меблів на дві кімнати.

Це не подарунки «на бідність». Іван Позняков виробив цього року 395 трудоднів, Тоня Чухнова—185 (бо не тільки працювала, а й училася). На кожний трудодень у колгоспі «Підлужжя» припадає п'ять кілограмів самого хліба. Отже молоді мають 170 пудів хлібом та грішми, та різні продукти.

Не дарма старий ливарник, Степан Ус, говорить, підносячи самовар від імени робітників:

— Пам'ятайте нас, ваших шефів. Придивляйтеся до нашого життя і все найкраще кладіть в основу вашого побуту.

Стоять молоді, а обабіч—посаджений «батько»—Наркомосвіти УСРР тов. Затонський і посаджена «мати» Наркомздоров'я УСРР тов. Канторович.

Тов. Затонський говорить, згадує про минувшину. Гірке, злиденне було теє життя. Згадує й уриває:

— Годі про старе. За кордоном вороги наші брешуть, що сім'я в країні Рад розвалилася. Подивіться на цих юнаків! Це ж живий протест! Це ж живий доказ тому, що більшовики, що велика партія Леніна і Сталіна повернула життя в нове річище. Їх не злидні споріднили. Їх з'єднала любов, що зародилася, що зросла на ланах заможного колгоспу. Їх поєднала праця—ударна, наполеглива праця, не на пана, а на себе, праця на свою країну. Любіть одне одного, любіть сильно, але вмійте не тільки любити, вмійте й ненавидіти все старе, ненавидіти ворогів наших!

Секретар заводського парткомітету «Серп і Молот» тов. Я. Ліфшиць вітає молодих

Б.

М Е Н С К

Було: 70 процентів цілковито неграмотних, жодної школи рідною мовою основних мас людності, жодної вищої школи, ніякої промисловості, брудні міста без водопроводів, каналізації, трамваїв і т. п. Жалюгідні містечкового типу будівлі, неймовірна бідність робітництва і дрібного ремісництва, безприкладна відсталість затурканого поміщиками і куркулями селянства. Такою узяла в революцію Білорусь.

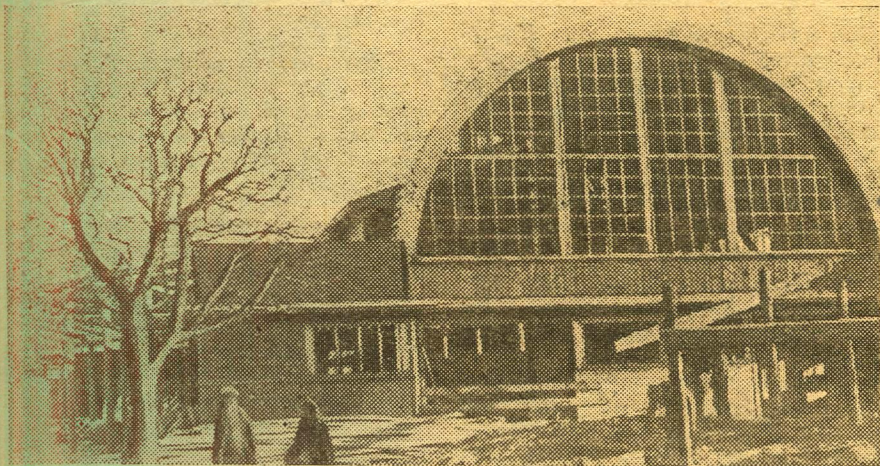
Здавалося потрібні століття, щоб відродити до нового, культурного життя цей край, щоб перестала бідувати його трудяща людність, щоб на зміну сумним, перейнятим безвітлядністю, селянським співам, прийшли бадьорі, повнотою жигля наповнені пісні.

Радянська Білорусь за допомогою цілого СРСР домоглась цього за яких-небудь 10—15 років.

Одна з найменших територією союзних республік—Радянська Білорусь пройшла за 15 років свого існування славний шлях безперервного зростання. Цілий ряд великих всесоюзного значення промислових підприємств виросли в Радянській Білорусі. Найбільший в Со-

Дім уряду БСРР в Менску. Перед домом—пам'ятник Ленінові

Закінчують будувати

новий критий ринок
юзі і найкраще устаткований шклов завод в Гомелі, фабрика штучного волокна в Могильові, шкірзавод «Більшовик» в Менську, фабрика «Знамя індустріалізації» в Вітебську, завод сільсько-господарських машин в Гомелі, ряд електростанцій і інших важливих підприємств гудуть своїми машинами і курять димарями в Радянській Білорусі, змінивши лице колись бідної, в туманному поліссі закинutoї «окраїни».

Бурхливий є розвиток білоруської культури національної за формою, інтернаціональної за змістом. Академія Наук, 19 вищих шкіл, 35 робфаків, 83 технікума, 76 фавзавучів, сотні шкіл, де трудящі, їхні діти вчать білоруською, російською, польською, єврейською, литовською, естонською мовами, цілковита ліквідація колись жихливої неписьменності—так буйно розвинулася освіта в БСРР за п'ятнадцять радянських років.

Жодного порівняння з цим не може витримати становище тієї частини Білорусі, що перебуває за нашими кордонами. Нагай жандаря, панського приказчика чи «осадника», заборона шкіл, переслідування пролетарських організацій,

Нові житло-будинки для робітників м. Менску

жорстокі походи проти комуністів, жорстокий визиск з боку поміщика і лих-

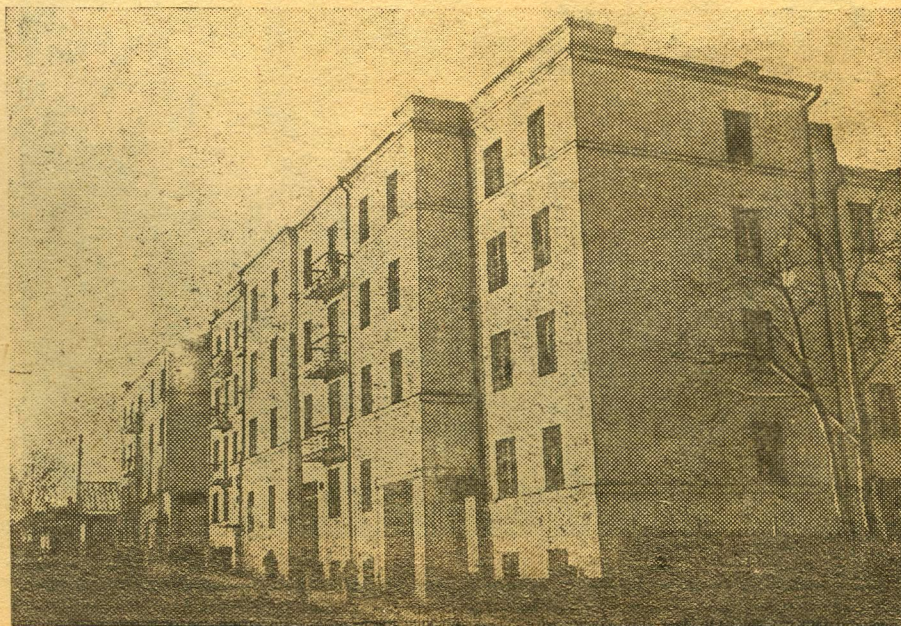
варя, безвітлядний занепад господарства—таке похмуре видовище являє собою Білорусь, що під Польщею.

Одним з цікавіших показників розквіту БСРР може бути картина зростання міст. Взяти хоч б столицю республіки Менск. Глухою і без міри брудною провінцією тхнуло колись од цього міста.

Тепер тут виросли не тільки нові заводи, але і цілі нові квартали—нові частини міста. Величезний Дім Уряду, Університетське і клінічне містечко, удосконалені друкарні, трамвай, каналізація, теплоелектроцентрально, нові театри, школи—все це ґрунтовно змінило саму уяву про це місто.

1934 року на завдання Союзного Уряду закінчується проєкт генерального перепланування міста. Столиця БСРР — західного форпоста великого Союзу радянських республік, буде прекрасним містом, зразком нової соціалістичної культури.

М. Б.

ЧЕРВОНИЙ МАНЧ

ЕСТЕР

Ще колись, за царя Петра спритні голандці писали до себе на батьківщину про те, що серед величезних лісів поруч з ведведями, вони натрапили на майстрів, які виробляють добру бавовняну тканину. І описували вони, що село те звється Іваново.

На кріпацькому поті і крові поміщики багатіли з цих тканин. Ішов час, впадо кріпацтво, зросла буржуазія, зростав капітал. З'явилися в Іванові фабриканти Гореліни і інші. Зростали корпуси фабрик, тягнулися вони довгою смугою. Виростали кривобокі дерев'яні будинки, появлялись ніким не плановані щербаті, як дідові зуби вулички села. Багатіли Гореліни, експлуатуючи ткаль, підмайстерів, вижимаючи з них останній піт, збавляючи що-разу заробітну плату. Поліція, жандармерія, уряд допомагала фабрикантам. Заснаючи великих утисків зростав пролетаріат і зростала його класова свідомість. Невеликі економічні страйки перетворювались в великі політичні, тихі збіговища замінювались бурхливими демонстраціями. Робітничий клас став під прапором більшовизму. Тихі вулиці Іванова заливались кров'ю, а після „втихомирення“ фабриканти жертвували на церкви. Будувались церкви міцно і грандіозно. Капіталізм був у Іванові як фортеця для дейного отруєння робітничого класу.

Переможна пролетарська революція докорінно змінила лице Іванова—в бурхливому розвитку промисловості, культури, міського господарства. Багатьох місць Іванова просто не пізнати. Так, там де був пустир, побудовано найкра-

як М ланжевий комбінат, для робітниць будуються лікарні, ясла, санаторії, ідальні. Місто має прекрасний тубдиспансер.

Вмирає, одходить у небуття старе Іваново. Зникають старі вулиці, замість них зростають нові рівні, широкі з прекрасними тротуарами, заасфальтовані. Вдовж вулиць тягнуться квітучі, ростуть дерева. Кожен вулиця має своє оформлення. І так скрізь, починаючи від нового вокзалу, де щовечера грає симфонічний оркестр, де можна відпочити в прекрасних кімнатах відпочинку і кінчаючи ко-

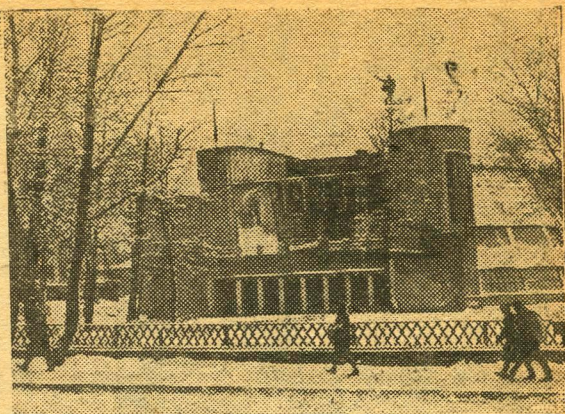

Величезний тубдиспансер в м. Іванові!

лишніми околицями, де раніш білися навкулачки купецькі сини з молодими робітниками.

Зникають кривобокі будинки з невеличкими парканами. Чудові, п'яти- і шости-поверхові будинки струнко стоять вздовж струнких вулиць. У кожному такому будинку живуть робітники ткацьких, прядівних фабрик. Таких робітників в Іваново 46 тисяч.

В збірниках Володимирського земства описується що

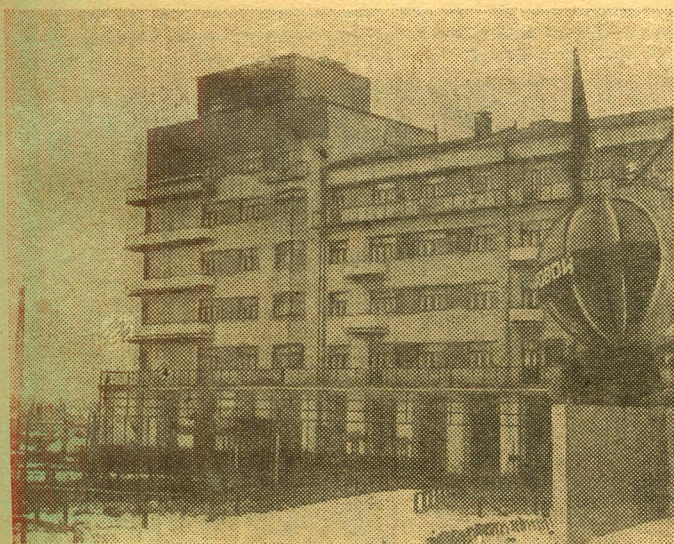

Новий, прекрасно устаткований цирк, що його відкрито до Жовтневих свят

колишній Іванівський робітник, крім „щей“ з кислотою капустою і крім „лаптей“ нічого не мав. Робітниця ткаля не могла купити собі навіть шматка ковбаси за вісім копійок, що їх плагив їй капіталіст за 12-ти годинний робочий день. Погляньте на теперішню ткалю, коли вона приходить до того ж цирку. Добре вбрання, веселий здоровий вигляд. Ростуть запити і вимога до культури, воритись новий, соціалістичний побут. Теперішня ткаля не задовольється „щами“, і ідальня для ударників, фабричних кухні за допомогою ОРС'ів зробили чимало, щоб задовольнити вимоги ткаль.

Колись про Іваново пролетарі з гордістю говорили, як про місто славних революційних традицій, як про фортецю більшовизма. Тепер можна додати, що це вже, крім того, ще й місто нової прекрасної архітектури, прямих вулиць, дедалі могутнішої легкої індустрії, квітучої культури. Місто, де живе і бореться один із прекрасних загонів пролетаріату, ударники текстильної промисловості.

С. Червоний.

Нове житло Іванівських ткачів—багатоквартирний дім 2-го робітничого селища

щий в Радянському Союзі цирк, розрахований на 4.000 глядачів. Навколо цирку розводиться парк.

Поруч з будівництвом величезних найкрасивіших підприємств, що знає світ,

те, що „народ наш Владимирський в бідності живе, а не даром пошла пословица, що лептем хлебает“. І справді,

Залишки старого купецького Іванова

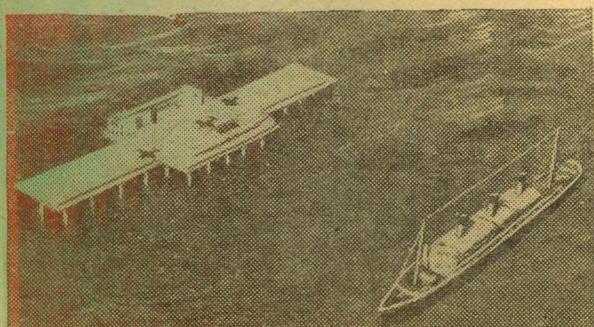
УНІВЕРСАЛЬНА КАЗАРМА. Засідання тривало 15 хвилин. Аудиторія з 500 манекенів, одягнені у коричневі сорочки, вислухала кілька задержуваних військових фраз міністра Герінга, під його ж таки команду одиоголосно салютувала підняттям правої руки догори і зараз же постановила розійтися на невизначений час.

Духом казарми, духом старого „прусацтва“ віє від цієї фашистської церемонії. Навіть власному фашистському рейхстагові, обраному шляхом безпардонного шахрайства, не дозволено розкрити рота. З особливою суворістю ця „національна“ дисципліна запроваджується в „таборах

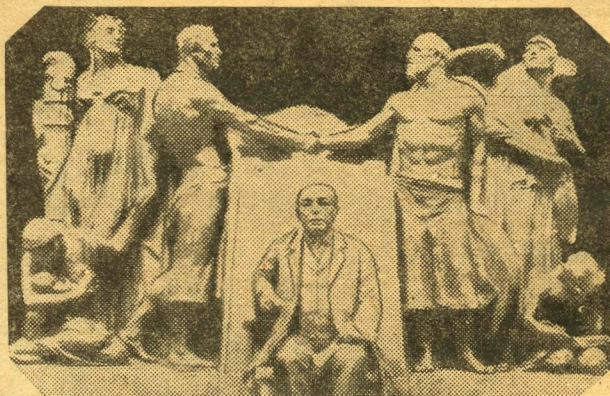
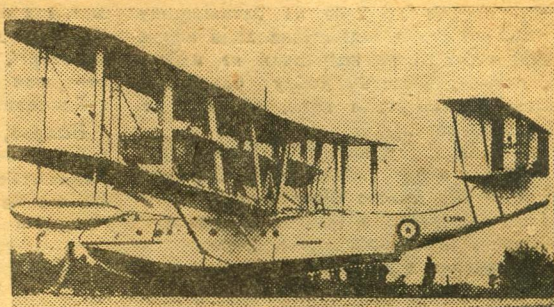
добровільної праці“, куди силоміць заганяють молодих безробітних. Тільки після довготривалого перебування в таборі і бездоганної—у фашистському розумінні—поведінки дозволяється шукати роботу на стороні. Щотижня в спеціальному паспорті доглядачі занотовують усі „гріхи“ непокори підопічних в'язнів.

На фотках: (вгорі) Герінг читає свою промову на відкритті рейхстагу, нижче: паспорт, заведений для безробітних в таборі примусової праці.

ПОВІТРЯНА БАТАРЕЯ: Під прикриттям шовіністичного галасу про мниму „беззахисність Англії в повітрі“, міністерство авіації заходилося останнім часом будувати величезні повітряні кораблі нової конструкції, що мають надзвичайну нападну силу. Особливу увагу привертають важкі аероплани, на борту яких можна встановлювати гармати. Недавно випробовано новий тримоторний аероплан „Перш“ озброєний кількома кулеметами і вперше поставленої на повітряному кораблі 37 міліметровою скоростріальною автоматичною гарматою. „Перш“ є тільки перший зразок з цілої задуманої серії „гарматних аеропланів“.

*Всесвітня
журналістика*

зокрема був відомий, як запеклий ворог СРСР. Серед реакційних сил, що ставили опір встановленню взаємин з СРСР, Гомперс відігравав видатну роль. На замовлення своїх хазяїв, він провадив протирадянську агітацію, виступаючи під машкарою представника американського пролетаріату. Постаць Гомперсова є типова для ватажків тричі зрадницького американського реформізму.

На фоті: монумент Гомперса. Скульптурна група символізує „єднання праці з капіталом“—основу тезу продажної американської профбюрократії.

РЕПЕТИЦІЯ ВЕЛИКОЇ ВІЙНИ. Ось уже другий рік точиться війна між двома південноамериканськими республіками Болівією і Парагваєм. Яблуком роздорі була територія області Гран-Чако, на яку претендують головні суперники на південноамериканському континенті—Англія і ПАСШ, що стоять за спиною борючихся держав. Війна проводиться за всіма правилами сучасної воєнної науки. У парагвайській армії верховодить російська офіцерія, на вербована в європейських шинках, болівійською армією орудує німецький генерал Кундт, що привіз з собою цілий штаб з відставних кайзерівських офіцерів. На південноамериканському бойовищі майстри війни й інтервенції перебувають свої сили, вивчають вивчені в академіях і теоретично опрацьовані стратегічні й тактичні принципи прийдешньої імперіалістичної борні.

На фоті—головнокомандувач болівійської армії генерал Кундт обходить разладнані лави свого війська після поразки на фронті.

КАРТИНА НЕДАЛЕКОГО МАЙБУТНЬОГО. Американський уряд вирішив спорудити для регулярного авіасполучення з Європою кілька штучних аеропортів в Атлантичному океані. Кожен такий аеропорт становитиме майданчик в триста метрів завдовжки, прип'ятий у океані на якорях. Аеропорти розташуються один від одного на віддалі 500 миль, так що потрібно спорудити 4 або 5 аеропортів. Модель аеропорта вже зроблено і урядова комісія її ухвалила. Малюнок (зліва) показує, який вигляд згорі матиме майбутній аеропорт.

Експедиційна партія підіймається на верхів'я Сугана

НА ВЕРХІВ'Я СУГАНА

Гюльченські отроги, головного Кавказького хребта, тягнулись на багато кілометрів покрученими, причудливими грядками.

Гірські верхів'я були обкутані туманами, купчастими густими хмарами.

У підніжжя отрогів розташувався табір альпіністів. Перед очима людей, як у фокусі, велично здіймався пік Суган, височиною в 4.400 метрів над рівнем моря.

Незвичайна ця група з дванадцяти молодих людей: металурги з Дніпропетровська, московські студенти-робітники автозавода ім. Сталіна, слюсарі, обмотчики, токарі з ХЕМЗШ, інженер і композитор. Всіх їх вабила небезпечна, але захоплююча, путь на верхів'я Сугана.

Найкращий відпочинок, коли людина різноманітнить своє дозвілля, коли молодий організм дістає нові враження, нові почуття. Це все дає гірський, здоровий спорт.

Єдиним бажанням, єдиною волею перемогти наснажені—перешкоди на шляху через найвищий хребет Кавказу, об'єднались ці дванадцять.

У Нальчику—столиці Балкаро-Кабардинської області партія геологорозвідників просила альпіністів прослідкувати на своєму шляху родовища молибдена й інших потрібних країні, цінних мінералів.

Відважні альпіністи, керовані головою гірської секції Укртуру—досвідченим альпіністом тов. Зауберером, до найдрібніших деталей вивчили маршрут підймання на Суган. Сміливі люди вирішили йти

шляхом, яким ще не ступала нога людини.

Ще до імперіалістичної війни один англієць-альпініст робив спроби піднятися на верхів'я Сугана з іншого, значно легшого боку. Аматор гірського спорту—Есквайр мав досить часу. Йому поспішати не було чого. Кілька тижнів добирався, він до верхів'я Сугана і нарешті дістався, залишивши під купою уламків гірської породи записку про своє перебування в піднебесі.

Група радянських альпіністів дісталася верхів'я Сугана за три дні.

Надзвичайно важка й небезпечна була їхня путь. Страшні бурі й метелиці в горах, зрадливі гірський туман.

Люди пробиралися міжгір'ям по льодовику Великий Суган. До першої зупинки їхню поклажу несли на собі два в'ючних коні. Далі з кіньми пробиратись було неможливо. Льодовик розвітлювався на два рукави. Куди йти? Думки поділилися. Більшість на чолі з тов. Зауберером пропонували взяти ліворуч, через крутизну, в обхід.

Досвід підказував, що дальша путь—найвірніша, а відтак—найкоротша. Але Русаков та Тарасенко з ХЕМЗШ вирішили йти правим рукавом льодовика. Настоявши на своєму вони відокремилися й взяли ліворуч. І в своїх розрахунках помилилися. На своєму шляху вони зустріли великі перешкоди: надзвичайно широкі провалля, слизьку поверхню льодовика і, навіть, бурхливі гірські потоки. Це примусило їх повернутися до основної групи. Було втрачено кілька

годин. Почало смеркати. В одинадцять годин вечора першого дня підйому на Суган, альпіністи дійшли до язика льодовика й отаборилися на ночліг; темінь бо заважала йти далі.

На світанку другого дня перемогли надзвичайно важкий перевал й рушили далі руслом льодовика. Кожний крок брали з бою.

На льодовику, щоб запобігти небезпеки, групи по 3—4 чоловіка зв'язали себе канатами. Дуже й дуже часто провалювалися скрізь сніг, зникали в проваллі. Витягали товаришів, рушали далі. Кілька разів провалювався товариш Тарасенко. Це були небезпечні хвилини. На верхів'ї одного перевалу, коли перекидали канат, не втримався був товариш Русаков та вчасно повернулися на його крик товариші й витягли з провалля.

Протягом всієї путі перемогли чотири важких перевали. На останньому найважчому перевалі 2 товариші перевтомилися й захворіли на гірську хворобу. Повітря на височині 4 тис. метрів не має щільності нижнього шару: дуже болить голова, слабих людей тошнить, з'являється загальна втома й слабкість.

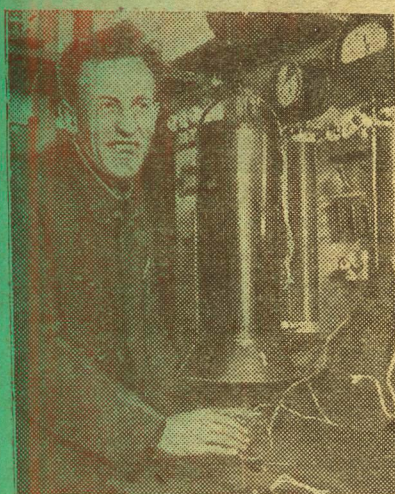
Місця на ночліг обирали на льодовику з уступами, де б хоч трохи можна було найти захисту від пронизливого вітру. У дні походу бушував гірський буран, свистіла метелиця. В обличчя колом дрібні гострі голки, але сміливі люди мужньо йшли вперед.

(Закінчення на стор. 16)

У „Всесвіт“ вже описувалося героїчну роботу епроновців, що повернули соціалістичній країні чимало багатств, похованих на дні моря. Епроновці не припиняють своєї роботи навіть за найсуворіших умов полярної зими. На нашому фото табор епроновців в Захребетному на березі Баренцового моря.

ЕЛЕКТРИЧНИЙ РУШНИК

Випробовують перший електро-рушник

Електричний рушник—так називаються невеличкі переносні електричні сушарки, що їх виробництво освоїв ленінградський завод „Електродело“. Досі були відомі тільки американські сушарки такого типу.

НА ВЕРХІВ'Я СУГАНА

(Закінчення).

На третій день добиралися до піка Суган. Йшли кряжем під сильним вітром. Перед самим піком—велике провалля. Альпіністи шукали, так звані, сніжний міст. Шукання завершилося успіхом. З допомогою канатів переповзли. І нарешті самий пік. Тут перепочили, склали купку каміння, а під нею записку про свою перемогу.

По всьому шляху учасники походу німали шматки мінералів. Вони знайшли йвні сліди залягання молібдена, родовищу сірки та інших мінералів.

На іншець п'ятого дня група повернулася до табору у підніжжя Сугана.

...Холодними ночами, коли в жилах стигне кров, мерзнуть тремтять від холодного ознобу, невтомні дослідники. Болить усе тіло, ние кожен мускул. Сміливих людей на кожному кроці стереже небезпека.

Часто приходить підступна втома, але радянські люди напружуючи волю, сили—невтомно рухаються вперед до нових завоювань, нових вкладів у наукову скарбницю радянської країни.

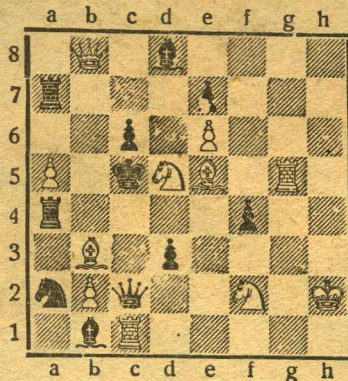
ШАХИЙШАШКИ

За редакцією О. О. Алехіна

Завдання № 1

А. Марі — Феррера

(I приз на конкурсі Нідерландського шахматного союзу)

Білі: Kph2, Fb8, Tc1, g5, Cb3, e5, Kd5, f2, Pa5, b2, e6 (11)

Чорні: Kpc5, Fc2, Ta4, a7, Cb1, d8, Ka2, Pc6, d3, e7, f4 (11)

Мат за 2 ходи

Завдання № 3

Р. Вейюнгеймера — Відень

Білі: Kp e5, Tc3, d2, Cg3, Kc3 . . (5)

Чорні: Kp f3, П. c4, d3, g4 (4)

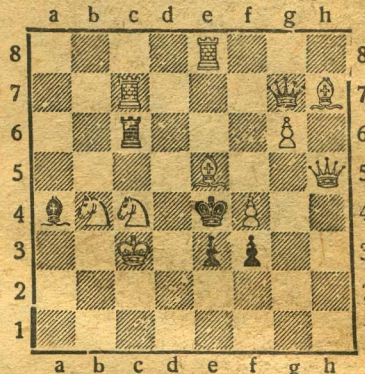
Мат за 3 ходи.

Завдання № 2

Л. Лошинський — Ростов н/Дону

Е. Умнов

(III приз на тому ж конкурсі)

Білі: Kpc3, Fh5, Tc7, e8, Ce5, h7, Kb4, c4, Pf4, g6 (10)

Чорні: Kre4, Fg7, Tc6, Ca4, П. e3, f3 (6)

Мат за 2 ходи

Завдання № 4

Л. І. Куббель — Ленінград

(Спеціальний приз на конку сі мініатюр „Svenska Dagbladets“)

Білі: Kp b3, K b4, e4, П. a7 (4)

Чорні: Kp b5, П. b6, b7 (3)

Мат за 3 ходи

КОНКУРС НА РОЗВ'ЯЗАННЯ ШАХМАТНИХ ЗАВДАНЬ

Редакція журналу „Всесвіт“ оголошує конкурс на розв'язання шахматних завдань.

УМОЗИ КОНКУРСУ ТАКІ:

1. Докладні розв'язки учасники конкурсу надсилають не пізніше одного місяця по одержанні № журналу.

2 В конкурс будуть включені всі завдання надруковані в №№ 1—12 журналу.

3. За правильне розв'язання кожного завдання зараховується:

за розв'язання завдання на 2 ходи 1 очко

„ „ 3 „ 3

„ „ 4 „ 4

„ „ 5 „ 5 і т. д.

Отже зараховується стільки очків, скільки ходів має завдання (за винятком завдань на 2 ходи, що їх оцінюється в одно очко)

4. Зараховується кожне вірне розв'язання. Отже, якщо буде знайдено у завданні двоє чи більше розв'язань, то їх усі зараховують до загального числа ходів. Тобто: якщо в чотирьохходовому завданні учасник конкурсу знайде дві правильні розв'язки на 4 ходи, одну — на 3 і одну на 2 ходи, то він отримає 12 очків.

Розв'язки кожного завдання треба починати з нового рядка, зазначивши № завдання і прізвище автора. Розв'язки треба писати за встановленим зразком: у двоходових завданнях досить подати перший хід, у триходових завданнях і завданнях з багатьма ходами треба показати всі головні варіанти.

5. По закінченні конкурсу 8 учасників, що матимуть найбільшу кількість очків, дістануть премії—найновішу шахматну літературу: I—на 100 крб., II—на 75 крб., III—на 50 крб., IV—на 40 крб. V—VIII на суму 25 крб. кожен.

7. Суддями конкурсу є майстри В. Г. Кірілов і О. О. Алехін.

8. Результати конкурсу будуть надруковані в №№ 14—18 журналу.

9. Всю кореспонденцію щодо конкурсу треба надсилати на адресу редакції журналу „Всесвіт“, зазначаючи—„на конкурс розв'язань“.

Всеукраїнський шахматний турнір молоді

ЦК ЛКСМУ ухвалив провести у березні місяці в Харкові Всеукраїнський шахматний турнір молоді.

У турнірі візьмуть участь переможці обласних кологпних турнірів і турніра Червоної армії—22 чол. і 6 персонально запрошених майстрів. Щоб підготуватись до всеукраїнського і обласних турнірів молоді, протягом січня й лютого буде

проведено низові заводські, фабричні, вишівські, уставовські і колгоспнорадгоспні змагання. Для керівництва підготовкою і проведенням всеукраїнського турніру затверджено комісію в складі т. т. Андреева, Войцехівського, Сергієнка, Алехіна (ВГФК), представника від ВУРПС, Грубмана (політсектор МТС ККЗ).

овий М. Обрізко. Здано до складу 8/1—34 р. Підпис, до друку 19/1 Ф. 62х86. Кільк. пап. ар. 1¹/₄. В кож. ар. 180.000 зн.

на 1934 р.

ТАБЕЛЬ-КАЛЕНДАР

на 1934 р.

	СІЧЕНЬ	ЛЮТИЙ	БЕРЕЗЕНЬ	КВІТЕНЬ	ТРАВЕНЬ	ЧЕРВЕНЬ
Пнд.	1 8 15 22 29	5 12 19 26	5 12 19 26	2 9 16 23 30	7 14 21 28	4 11 18 25
Втр.	2 9 16 23 30	6 13 20 27	6 13 20 27	3 10 17 24	1 8 15 22 29	5 12 19 26
Срд.	3 10 17 24 31	7 14 21 28	7 14 21 28	4 11 18 25	2 9 16 23 30	6 13 20 27
Чтв.	4 11 18 25	1 8 15 22	1 8 15 22 29	5 12 19 26	3 10 17 24 31	7 14 21 28
Пт.	5 12 19 26	2 9 16 23	2 9 16 23 30	6 13 20 27	4 11 18 25	1 8 15 22 29
Сбт.	6 13 20 27	3 10 17 24	3 10 17 24 31	7 15 21 28	5 12 19 26	2 9 16 23 30
Ндл.	7 14 21 28	4 11 18 25	4 11 18 25	1 8 15 22 29	6 13 20 27	3 10 17 24

ПАМ'ЯТНІ ДНІ: Січень 21 (1924 р.) — помер В. І. Ленін, 22 січня (1905 р.) — „Кривава неділя“, Лютий — 8 (1918 р.) — київський пролетаріат разом з радянським військом повалив уряд української буржуазії — Центральну Раду, 23 — день Р. С. Черв. армії. Берез. 8 — Міжнародній комуністичний жіночий день 10 (1814 р.) — народився Т. Шевченко, 12 (1917 р.) — початок лютневої революції, 18 (1871) — день Паризької Комуні і день МОПР. Квітень 17 (1912) — „Ленські події“, 22 (1870) — народився В. І. Ленін, Травень 1-2 — свято міжнародньої пролетарської солідарності, 5 — день більшов. преси.

	ЛИПЕНЬ	СЕРПЕНЬ	ВЕРЕСЕНЬ	ЖОВТЕНЬ	ЛИСТОПАД	ГРУДЕНЬ
Пнд.	2 9 16 23 30	6 13 20 27	3 10 17 24	1 8 15 22 29	5 12 19 26	3 10 17 24 31
Втр.	3 10 17 24 31	7 14 21 28	4 11 18 25	2 9 16 23 30	6 13 20 27	4 11 18 25
Срд.	4 11 18 25	1 8 15 22 29	5 12 19 26	3 10 17 24 31	7 14 21 28	5 12 19 26
Чтв.	5 12 19 26	2 9 16 23 30	6 13 20 27	4 11 18 25	1 8 15 22 29	6 13 20 27
Птн.	6 13 20 27	3 10 17 24 31	7 14 21 28	5 12 19 26	2 9 16 23 30	7 14 21 28
Сбт.	7 14 21 28	4 11 18 25	1 8 15 22 29	6 13 20 27	3 10 17 24	1 8 15 22 20
Ндл.	1 8 15 22 29	5 12 19 26	2 9 16 23 30	7 14 21 28	4 11 18 25	2 9 16 23 30

ПАМ'ЯТНІ ДНІ: Липень 6 — день конституції СРСР, 28 (1914) — початок світової імперіаліст. війни. Серпень 1 — міжнародн. день боротьби проти імперіаліст. війни. Вересень 1 — міжнародн. юнацький день, 28 (1864) — заснування І Інтернаціоналу. Листопад 7-8 — свято Пролетарської революції Грудень 21 (1879) — народ. вождь світов. пролетаріату Й. В. Сталін, 30 (1922) — утворення Союзу Рад. Соц. Республік.

Загальногромадянські вихідні дні позначені підкресленням.

ПЕРЕДПЛАЧУЙТЕ ЖУРНАЛ „ВСЕСВІТ“

Умови передплати на звороті.